DEN danske STJERNE

Nr. 9 · September 1970 · 119. Årgang

Det inspirerende budskab

ÆLDSTE MARION G. ROMNEY
Medlem af De Tolvs Råd

I 1831 gav Herren denne instruktion: „Og atter: Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn og de ikke underviser dem i læren om omvendelse tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældres hoveder. Thi dette skal være en lov for Zions indbyggere og i alle dets organiserede stave." (L&P 68:25-26).
Verden udvikler sig i synd . . . Satan, vor fjende, arbejder af alle kræfter på at udøve vold mod retfærdigheden. Vore børn og unge er målet for hans største angreb. De er overalt genstand for ond og umoralsk propaganda. Hvor de end vender sig, påtvinges de ondskab, der er udformet så snedigt, at den om muligt kan forføre og ødelægge hver hellig ting og ethvert retfærdigt princip. Hvis vore børn skal have den fornødne styrke til at holde stand imod dette sataniske angreb, må de oplæres og trænes i hjemmene, som Herren har anvist.
Lad derfor enhver som bærer præstedømmet i sin kaldelses kraft og majestæt bringe orden i sit eget hjem, lad ham regelmæssigt deltage i hjemmeaftenerne og på anden vis opdrage sine børn „i lys og sandhed" (L&P 93:40), lad ham modtage hjemmelærergerningen og trofast, formane, opmuntre og inspirere sin egen familie, så enhver af dem følger hans eksempel. Så vil Zions børn blive i stand til a modstå djævelens bedrag, og så vil Kirken begynde at „stå op og skinne, så (jeres) lys må blive et banner for folkene." (L&P 115:5). O

DEN *danske* **STJERNE**

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 9 · September 1970
119. Årgang

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Pedersen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.- pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

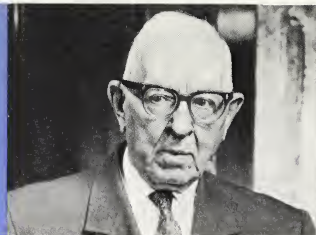
Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forsiden
På denne måneds forside er der fire mænd, som for nylig er blevet udnævnt som General Autoriteter. Det er: Ældste Boyd K. Packer fra De tolvs Råd (øverst til venstre), ældste Joseph Anderson (øverst til højre), ældste David B. Haight (nederst til venstre), og ældste William H. Bennett (nederst til højre), Rådgivere til De Tolvs Råd. O

Den fundamentale Lære

AF PRÆSIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Gud står ved sin Kirkes ror. Jeg fryder mig, som jeg ved, at du fryder dig over denne store, fundamentale sandhed. Kirken er ikke menneskers arbejde. Den blev ikke indstiftet af mennesker. Den blev oprettet af denne verdens Herre og Frelser. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Joseph Smith blev kaldet og udnævnt nøjagtig på den måde, han bar vidne om. Nemlig, at han blev kaldet til at tjene i denne uddeling, vi lever i. Kaldet til at oprette Evangeliet i dets fylde og til at genrejse præstedømmet, som er en kraft fra vor Fader i himmelen, ved hvilken vi er i stand til at virke i alle Evangeliets ordinancer til frelse for menneskenes sjæle.

Jeg er aldeles overbevist om disse sandheder. Herren har ikke forladt os, for at vi skulle flakke omkring, Han har ikke ladt os alene i verden, for at vi skulle famle os frem i mørke. Hans Kirke ledes af åbenbaringens ånd, og Herrens inspiration hviler på dem, der leder den.

Når jeg studerer Evangeliets principper, fryder mit hjerte sig over den store sandhed, at dette arbejde er baseret på fundamentale principper, der ikke forandres. De må ikke — de kan ikke — forandres for de er evige. Vi tror på fremgang, men vi kan ikke erstatte det, Herren har givet os, eller den plan Han har indført og åbenbaret for os, ved hvilken vi kan blive frelst, med menneskers ideer.

Medens mennesker kan udforme planer, indføre teorier, komme med mærkelige påvirkninger og samle og undervise i mange underlige lærdomme, er der en lære, som er fundamental, og fra den kan vi ikke vige: alle ting er samlet i og omkring Herren Jesus Kristus, verdens Frelser. Vi anerkender Ham som Faderens enbårne Søn født i kødet, den eneste som, iført kødet, har haft en fader, som var udødelig. På grund af Hans førstefødselsret og de omstændigheder, der omgav Hans komme til jorden, blev Han menneskenes forløser, og gennem udgydelsen af Hans blod, har vi fået det privilegium at vende tilbage til vor Faders nærhed, på betingelse af, at vi omvender os og accepterer forløsningens store plan, hvis ophav Han er. Disse tanker får mig til at reflektere en smule over Kirkens organisation — på hvordan Herren har grundlagt alle ting i den rette orden og givet os et perfekt system. Mennesker kan ikke forbedre det. Hvis vi ville udføre det, som Herren har åbenbaret, som Han har åbenbaret det, så ville alle ting være fuldkomne, for organisationen er en fuldkommen organisation, dens teori — planen bag den — er uden mangel. Det blev ikke altsammen skænket os med det samme på én gang — det bliver stadig åbenbaret for os, når vi behøver det — og derved bliver det tydeligt, at Joseph Smith — ifølge sine udtalelser — var undervist af Gud.

På denne måde forberedte Herren planen og åbenbarede den for os, så at vi kunne vandre med kendskab til sandheden, i retfærdighed og ydmyghed. Hvis vi følger den så fuldkomment, som det var Herrens mening, at vi skulle, så ville der ikke være nogen synd og overtrædelse i Kirken, der ville ikke være nogen kritik og jalousi, og der ville ikke findes misundelse, strid og bitterhed i hjerterne på medlemmerne af denne Kirke. Alle disse ting ville ophøre, og vi ville stå med een samlet front og med ét ønske i vore hjerter om at tjene Herren og holde Hans befalinger.

Herren er med Kirken. Han leder os. Hans ånd hviler på dette folk. Hvad Han kræver af os er, at vi tjener Ham i ydmyghed og af vort ganske hjerte og sjæl.

○

Nylige udnævnelser af Generalautoriteter

BOYD K. PACKER

FRA DE TOLVS RÅD

AF JAY M. TODD.

Navnet Ældste Boyd K. Packer er ikke nyt for Kirkens medlemmer. Han har været General Autoritet i ni år og er kun 45 år gammel. Hellige mange steder på kloden har hørt hans råd givet enkelt og oprigtigt, på en fængslende måde og samtidig fremhævet af hans barske form for humor.

Efter at have besøgt ham, husker man et ukueligt smil og et behageligt væsen. Som en mand mellem mænd har han gennem flere år, end man skulle tro efter hans alder, vidst, hvad det betyder at besidde visdom og at prøve at give udtryk for denne.

Men det er som én, der nylig er blevet opretholdt til profet, seer og åbenbarer — som alle medlemmer af De Tolvs Råd er — at Ældste Boyd Packer på en enestående måde er kommet på den rette hylde — enestående og forbavsende for ham selv.

Hans livs data kan hurtigt anføres: ungdomsår i Brigham City i Utah, gift med Donne Smith i Logan templet. Medens han i tyverne, blev uddannet til lærer, tjente han samtidigt gennem seks år som medlem af højrådet og fire år som medlem af et byråd, på samme tid blev han belønnet med en særlig kommunal tjeneste til udmærkelse, hjælpe-administrator ved Kirkens seminarier og læreranstalter (stadig medens han var i tyverne), og endelig hans kaldelse i 1961 (hvor han lige rundede de 37 år), som assistent til De Tolvs Råd.

Men manden, hans mission, og hvad han står for kan ikke så hurtigt opridses. Disse oplysninger findes i hans ord (der her er fremhævet med kursiv) og i udtalelser af dem, der kender ham bedst:

„For en del år siden valgte jeg forskellige grundlæggende formål med livet — en ting, som jeg ønskede at blive og at udføre. Først ønskede jeg at blive en god far. Dette måtte ikke begrænses af beskæftigelsesmæssigt valg eller miljø. Jeg følte, at det, at være en god far, ville være et permanent anker for min orientering og at udkomme, hobbies, ja selv sociale muligheder måtte vejes for at se, om de var beslægtet med dette ideal eller ej. Jeg lærte snart, at den fuldkomne plan for faderskabet var Evangeliet. Når jeg ønsker at vide, hvordan jeg kan være en god fader, så går jeg i Kirke, ser hvad skrifterne siger og hører på autoriteterne. Dette har været mit lager for viden og kunskab. Hjemmet er midtpunktet i Evangeliet — og mit liv. Af alle steder — og jeg har ellers set nogle interessante og spændende steder — vil jeg helst være hjemme — hellere end noget andet sted".

Ældste Packer og hans hustru („som jeg beskedent indrømmer er fuldkommen") er forældre til ti børn — syv drenge og tre piger. Deres lille gård, der ligger i den sydlige del af Salt Lake Dalen, er i sandhed et tilflugtssted og en sikker havn. På mange måder synes jeg, at det er lettere at opdrage en stor familie. Det kommer an på, hvad du ønsker at gennemføre. Hvis du ønsker materielle fordele eller goder, vil du af indlysende grunde få færre børn, fordi du så bedre kan sørge for den enkelte. Men, hvis du prøver på at undervise i uselviskhed, ansvar, samarbejde, og hensyntagen til hinanden, så kan disse ting kun opnås, hvis der er tilstrækkeligt med mennesker. Vi fandt ud af, at de ekstra materielle goder pr. børn opnåedes ved at lære børnene sparsommelighed og at udføre noget og lave en hel masse selv. „Jeg lærte dette, da jeg voksede op og syntes, at mine børn fortjente at få de samme betingelser".

Som det tiende af 11 børn, født af Ira W. og Emma Jensen Packer, Ældste packer født den 10. september 1924, ved Ældste Packer, hvad han taler om når han taler om store familier: „Det er lidt vanskeligt at forklare, hvorfra jeg har min indstilling, hvis jeg ikke fortæller om den familie, jeg stammer fra.

Hvad antal angår, var vi rige og ved at have en far og mor, der var indstillet på at vie hele deres liv til at opdrage en god familie. Det er sandt, når jeg siger, at blandt alt, hvad jeg kender her i livet, der er værd at nævne, er det jeg lærte af min familie — forældre, brødre, søstre — og af min egen familie, hvor jeg stadig får en endnu større udvikling".

„Det andet mål, jeg satte mig, var, at jeg ønskede at være god. De fleste mennesker ville skamme sig over at indrømme dette. Det gør jeg ikke. Jeg ønskede bare at være god, god på en eller anden måde. Mest af alt ønskede jeg at være en god søn både overfor min jordiske far og min himmelske Far. Jeg har aldrig syntes, at jeg fortjente at have gode børn, hvis ikke jeg selv kunne være et sådant. Jeg havde en idé om, at vi yder

noget til vor himmelske Faders ære, når vi tilføjer noget mere værdifuldt rent individuelt i vore egne liv. Jeg følte, at jeg ikke var værdig til at modtage noget, som jeg ikke selv var villig til at yde".
Selv hans personlige interesser, antyder noget om hans sjæls natur: „Du kommer ikke til virkelig at kende ham, før du har gået gennem en skov sammen med ham" siger hans ven gennem lang tid, Præsident A. Theodor Tuttle fra De halvfjers Første Råd. „Boyd elsker naturen, han elsker bjerge, dyr og særligt fugle. Han er en ivrig iagttager af fugle. Når han hører eller ser en fugl, er han i stand til at identificere den. Han kender fuglene, deres navne og vaner, og elsker at male dem og lave skupturer af dem, og han er meget dygtig til det. Han er et fint naturtalent, og kunne måske have været en god natur-maler. På væggene i et af de hjem, hvor han har boet, malede han hver eneste fugl, der var almindelig på netop den egn. Det var smukt, og fuglene var malet på en smuk måde. Han har stor ærbødighed for livet — træer, planter, dyr og især fugle".
„En ting, som man kan sige om ham", tilføjer en anden bekendt, „er, at han forskønner ting. Han fikser ting op — maler, skurer, hamrer, planter, pløjer — alene og med sin familie. Han får alt omkring sig til at synes venligt, behageligt og smukt på en særlig skabende måde". „Da han var seminarie-administrator", siger en ven, „udalte en af de ældre lærere, en god menneskekender." Denne mand har en af de skarpeste hjerne, som jeg nogensinde har mødt. Med denne udtalelse mener jeg, at han kan få noget fornuftigt ud af tingene og anbringe dem i den rigtige rækkefølge". En anden bekendt siger, „Jeg har alrig set ham gøre eller sige noget, uden at der var en særlig filosofi bag det. Jeg spurgte ham engang, ‚hvor stammer al din visdom fra?' "
Spørgsmålet kan godt gøre ham lidt usikker men ikke svaret, som er en hemmelighed, Ældste Packer af hele sit hjerte tror, at alle Kirkens medlemmer nødvendigvis må opdage selv: „For mig synes det, at der er en stor kraft i Kirken — i os alle sammen — som er uudnyttet, fordi vi altid synes at ville gøre tingene på vores egen måde, selvom vi på Herrens måde kunne opnå meget større resultater. Og så, når vi ikke ved, hvad vi skal gøre eller tænke, eller hvad der måtte være Herrens vej og vilje, så spørger vi ikke. Hvorfor taler vi ikke med vores far? På en særlig måde angående virkelige problemer lige så tit, som vi ville gøre det med vor jordiske far, hvis han var i nærheden?" „Han er i udstrakt grad en bønnens mand", siger en medarbejder. „Han beder om ting. Han har lært, at lytte til Herren".
Ledelsen af enkeltpersoner kræver administrative evner og lederskabsevner. På disse felter har Ældste Packer længe været fremragende: „Han er den naturlige leder, fordi han ejer en personlighed blandet med et resolut formål, som indgyder tillid", udtaler en medarbejder. „Han er en mand som behandler en mand, som han skulle behandles", siger hans underordnede. „Når han overdrager autoritet, så giver han den. Du finder hurtigt ud af, at når du taler, så taler du også på hans vegne. Dette gør, at du ønsker at yde dit bedste, være mere skabende, mere ansvarsfuld, og at du ønsker at være alt det som du selv ønsker at være".
Sådan er Ældste Boyd K. Packer's tanker og de menneskers tanker, som kender ham godt. Dette er en delvis portræt-skitse af den mand, som for ikke længe siden blev kaldet til den tomme plads i De Tolvs Råd. Rammende siger en af hans Generalautoritet's kollegaer: „Kirken vil hurtigt indse, at Herren gjorde ret med sit kald og at Herren ikke begår fejltagelser".

Forreste række: Ældste Packer, søster Donna Packer, Eldon, Spencer, Lawrence. Bageste række: Laurel, Russell, David, Allan, Gayle og Kathleen. Kenneth (det indsatte billede) er på mission.

Forreste række fra venstre mod højre: Jean A. Anderson, Ann Card, Elaine Anderson Card, Michael (på gulvet) og Lane Card, ældste Joseph og søster Norma Anderson, Scott (baby) Judy og V. Robert Peterson. Bageste række fra venstre mod højre: Barbara, Shari, Joseph og Joseph Robert Anderson, William Card, Bette Anderson Peterson, David, Kimberly (baby) og Kathy Wright.

JOSEPH ANDERSON

ASSISTENT TIL DE TOLVS RÅD

AF ALBERT L. ZOBELL, JR.

Joseph Anderson er født den 20. november 1889 i Salt Lake City, søn af Georg og Isabella Watson Anderson, der var skotske emigranter. Hans far var jernbanemand. Som barn i Roy Ward i Utah, blev han opretholdt som Primary sekretær. Dette var den første af mange sekretær poster, han har bestredet, en tillidspost og en vigtig detalje i Kirkens tjeneste, som han tilførte værdighed og effektivitet.

Han fik eksamen fra Weber Akademiet i Ogden, Utah, i 1905, da David O. McKay var skolens leder. Han blev kaldet til den Svejsisk-Tyske Mission i oktober 1911. Her tjente han som „conference president" og sekretær fra begyndelsen af juni 1912 og fuldførte denne mission i maj 1914.

Da han forespurgte om at komme til at tjene som præsident Grant's sekretær i 1921, blev han indbudt til at sidde i Tabernakel-menigheden ved GUF's juni konference og nedskrive Præsidentens budskab. Han accepterede, sendte sin rapport ind og ventede. Intet skete. Senere fik han at vide, at Præsident Grant skulle tale til Sidste Dages Hellige studenter i Assembly Hall på sin fødselsdag den 22. november 1921, og at han gerne ville have, at Joseph Anderson kom og nedskrev hans tale. „Mit arbejde overraskede Præsident Grant. Jeg blev hans sekretær den 1. februar 1922 og var sammen med ham gennem 23 år, indtil han gik bort. To mænd kunne ikke have været mere knyttet til hinanden, end vi var. Vi rejste overalt sammen. Vi nar næsten som far og søn".

Gennem det meste af den tid, han tjente som Præsident Grant's sekretær, var han også Det Første Præsidentskabs sekretær og efter Præsident Grant's død i 1945, fortsatte han med at tjene som Det Første Præsidentskab's sekretær. Gennem mange år har hans pligter medført, at han blandt andre ting har gjort tjeneste med at føre tidspunkterne ved Det Første Præsidentskabs møder, ved Præsidentskabets ugentlige møder og ved De Tolvs Råd's samlinger i Salt Lake City Templet.

„Jeg var en meget nær bekendt af Præsident McKay fra den tid, hvor jeg begyndte som student ved Weber Akademiet. Jeg har aldrig nogen steder haft en lærer, der kan måle sig med Præsident McKay. Han var en mand med en stor personlighed og fremsyn, en mand, der var beundret. I sandhed, han var Guds profet.

„Jeg har altid elsket og beundret Præsident Joseph Fielding Smith for hans kendskab til Evangeliet og Skrifterne og hans hengivenhed for Herrens sag. Han er en godhjertet, elskelig mand, som har følt en pligt til at prædike omvendelse for folket: Herren har sagt, „Tal intet andet

(Forts. på side 265)

DAVID B. HAIGHT

ASSISTENT TIL DE TOLVS RÅD

AF MABEL JONES GABBOTT.

„En af vort samfunds udfordringer", siger ældste David B. Haight," er at lære at komme ud af det med andre folk — at forstå deres behov, deres ønsker, og deres stræben.

For denne nylig udnævnte assistent til De Tolvs Råd, er det at arbejde med mennesker ikke blot en udfordring, men en fornøjelse.

„Jeg synes om mennesker", siger bror Haight. „Jeg nyder at være sammen med dem og at arbejde med dem. Det meste af mit liv har jeg anvendt til at arbejde sammen med mennesker — i min forretning, i flåden, i mit engagement i kommunale anliggender og i Kirken".

Ældste Haight er født i Oakley, Idaho, den 2. september 1906, og søn af Hector Caleb Haight og Clara Josephine Tuttle. Han blev gift i 1930 med Ruby Olson fra Fairview, Utah. De har tre børn — to sønner og en datter — og 13 børnebørn.

„Vi har altid været en familie med et meget nært sammenhold", siger ældste Haight. Søster Haight, de tre børn og nogle af børnebørnene var tilstede i Tabernaklet mandag morgen for at støtte ham i hans nye stilling i Kirken.

Ældste Haight's bidrag til Kirken er forskellige og interessante. Han var medlem af et grenspræsidentskab og var medlem af højrådet i Palo Alto Stav, da han blev kaldet til at være præsident for den Skotske Mission. Han tjente ligeledes som regional repræsentant for De Tolvs Råd en opgave, som han siger," Jeg nød af ganske hjerte. Det var godt at mødes med stavs-præsidenterne, deres rådgivere og biskopperne og hjælpe dem med at se Evangeliets plan i dets storhed. Jeg nød til fulde den opgave med at arbejde med disse brødre og at forsøge at kommunikere med dem og forstå deres behov og problemer. I dette spørgsmål vedrørende kommunikation, prøver vi at flytte, hvad der findes i vort sind over til den anden person's sind- og", tilføjer han, „dette er en del af vort engagement i forbindelse med andre mennesker."

Aktivt engagement med andre mennesker stammer fra ældste Haight's tid på Logan College i Utah, hvor han

(Forts. på side 265)

Søster Ruby Haight og ældste Haight.

David og Angela Bowen Haight og deres 5 børn.

Jon og Karen Haight Huntsman og deres 6 børn.

Robert og Dorothy Hurst Haight og deres 2 børn.

Forreste række: Jacqueline, ældste Bennett, Camille Kay, Julee, Deborah. Bageste række: William Bradford, Mary Ann og søster Patricia Bennett.

WILLIAM H. BENNETT

ASSISTENT TIL DE TOLVS RÅD

AF WILLIAM T. SYKES

Vendingen „Jeg har lært, at man sommetider lærer livets lektie mere effektiv gennem nederlag end gennem sejr", har en dybere betydning for William Hunter Bennett, hvis række af sejre strækker sig langt langs den vej, han har vandret. Ordet nederlag synes ikke rigtigt at passe i forbindelse med denne næsten to meter høje mand, hvis beslutning om at søge kundskaber på den højere uddannelses område, har ført ham fra en gård i Alberta Canada, til en hædersplads blandt lærde i Amerika.

En af de sværeste lektier i nederlag fik han, i en alder af 15 år, da han måtte gå ud af skolen. En række tørre år med ringe høst og deraf følgende dårlig økonomi gjorde, at han blev nødt til at blive hjemme fra skolen, og da han derfor kom bagefter de andre elever, mistede han modet og forlod skolen. To år senere vaktes han til handling på grund af nogle udtalelser — fulde af inspiration — fremsat af Hugh B. Brown, der på det tidspunkt var præsident for Lethbridge Stav og af sin onkel Archibald F. Bennett, der senere blev sekretær for det Genealogiske Selskab. Han mindes hvordan, „jeg gik ud i sukkerroemarken med en hakke i hånden og gav mig til at betragte min fremtid. Jeg besluttede at vende tilbage til skolen og ville — først og fremmest overfor mig selv — og dernæst overfor mine forældre, brødre, søstre og venner vise, at jeg kunne klare det".

William H. Bennett er født i Taber, Alberta, Canada, den 5. november 1910 og søn af William Og Mary Walker Bennett. Han hævder at nedstamme fra indianerne, hvilket er bevist gennem undersøgelser foretaget af Archibald F. Bennett.

På trods af det pres hans akademiske bestræbelser har lagt på ham, har ældste Bennett altid taget sig tid til at tjene i Kirken. Han har været aktiv i GUF, Søndagsskolen, og af præsidentskabet i East Cache Stav. Han har ligeledes tjent i Kirkens Præstedømme Mission og i Velfærdskommitér. Da han modtog sit kald til at blive assistent til De Tolvs Råd, var han Distriktets stedfortræder og ledede Logan og Cache distrikter.

Ældste Bennett blev viet til Patricia June Christensen den 12. april 1950 i Logan Templet. De har seks børn.

Ældste Bennett har en dybt følt interesse for alle menneskers problemer — både unge og ældre.

Som lærer og religiøs leder har han givet sig tid til at lytte til ungdommen og hjælpe dem med deres akademiske og personlige problemer. Han minder til stadighed sine børn om værdien af høje standarder. Om unge mennesker i dag, siger han: „Selvom mange af dem virker noget forvirrede, og de har vanskeligere og mere indviklede situationer at klare, end tidligere tiders ungdom,

synes jeg, at det er den bedste generation, vi nogensinde har haft".
Vedrørende de ældre, mener han: „De fleste af os prøver kun lidt af det, der bydes os, på vor vej gennem livet. Vor indstilling og interesser burde forandre sig med årene, for når et menneske bliver ældre, har de flere erfaringer at bygge på. Derfor mener jeg, at en af de ting, der kan virke opbyggende for ældre mennesker er meditation".
Ældste Bennett gør indtryk på sine medarbejdere på grund af sin retskaffenhed og styrke i bevarelsen af de Evangeliske idealer. En medarbejder har sagt: „William Bennett er i bund og grund omvendt til Kirken — han repræsenterer det han er. På alle felter i sit liv er han uden frygt, når del gælder om at kæmpe for sin tro selv når modstanden er stor".
Ældste Bennett's stemme får en menneskelig og dybt alvorlig tone, når han taler om sin nye kaldelse og fællesskabet med medlemmer af De Tolvs Råd. „Jeg nærer enorm respekt, kærlighed og beundring for brødrene. Det er virkelig en glæde og et privilegium at være sammen med dem i dette arbejde det er en meget ydmyg oplevelse at være kaldet til denne stilling".
Noget centralt for William H. Bennett er ydmyghed, som er kommet gennem nederlag og personlige ofre, og en styrke, der er vundet gennem et fast fortsæt og ved hårdt arbejde, der har været nødvendigt for at nå de mål, som han satte sig selv i sin ungdom.

(Forts. fra side 263)
var atletisk leder for Staten Utah's Landbrugs Kollegie (nu Utah's Stats Universitet). Efter sin eksamen gik han ind i detailhandel. Selvom der på det tidspunkt var stor erhvervskrise, gik han støt frem indenfor denne forretningsgren.
Bror Haight's troskab mod det han lærte af sin mor, og hans eksempel i at efterleve sin religions principper, spillede en stor rolle ved hans forfremmelser som forretningsmand. Da direktøren for firmaet, hvor han arbejdede, kaldte ham op på sit kontor, for at fortælle ham om hans forfremmelse, sagde ældste Haight: „Jeg ved ikke, om De ønsker, at jeg skal være leder af firmaet i dette område. Jeg ved heller ikke, om De ved, at jeg stammer fra en lille Mormon-by i Idaho, og at mine standarder er forskellig fra dem hos de mange ansatte i denne organisation. Min måde at nærme sig denne nye opgave på vil være anderledes end De har været vant til."
„Det ved jeg," sagde direktøren. „Det er derfor, at jeg har bedt Dem om at udføre dette arbejde".
Ældste Haight er ofte i sit liv blevet mindet om sin patriarkalske velsignelse, der siger at han vil vinde mange venner for Kirken og udenfor Kirken. Han siger, at han på den måde lærte at „rejse mig og lade mennesker vide, hvem jeg er og hvad mine standarder er. De respekterer én for det".
„Indfør i dit liv en tid til tjeneste", har Han sagt", og når du gifter dig, bør du have en forståelse — henholdsvis som mand og hustru — om at en stor del af dit liv må vies til at tjene Herren og dine medmennesker. Indfør tjeneste i din måde at tænke på og i dine mål og ønsker, og tilrettelæg så din tid på den rette måde. Det virker, hvis du ønsker det".
Med hans kærlighed til mennesker, hans engagement i kommunale og Kirkelige aktiviteter, og hans ønske om at tjene, tilfører David Haight sin nye stilling store forretningsmæssige evner, organisationstalent og en god baggrundserfaring i ledelse.
„Spørgsmålet om tjeneste", sagde bror Haight, „bliver vist så godt overalt i Kirken. Både som familie og hver for sig har vi modtaget store velsignelser som resultatet af vore ansvar i Kirken".

(Forts. fra side 262)
end omvendelse til denne generation". Han har følt, at dette var hans ansvar. Han er i sandhed Guds udvalgte profet i denne særlige tidsalder".
Ældste Anderson ægtede Norma Peterson den 11. november 1915 i Salt Lake Templet. Hun tjente i GUF's bestyrelse fra 1942 til 1961. Familien er blevet velsignet med to døtre og en søn.
Søster Anderson siger om sin mand: „Måske kender en hustru sin mand bedre, end nogen anden kender ham, og jeg må sige, at jeg er en smule forudindtaget hvad angår ham. Han er en mand fuldkommen uden svig. Han har aldrig ytret et uvenligt ord om nogen. Han er altid betænksom overfor andre og uselvisk. Hans iøjnefaldende egenskaber, er hans store tro og kærlighed til Evangeliet, uegennyttighed, tålmodighed, gavmildhed og forståelse. Han er næsten for gavmild. Der er ingen kløft mellem ham og de unge. Unge mennesker kommer til ham med deres problemer. Vi er taknemmelige for vort familiesammenhold og den morskab, vi har sammen".
Da bror Anderson blev kaldet til at være assistent til De Tolvs Råd, udtalte Præsident Harold B. Lee fra Det Første Præsidentskab: „I Generalautoriteternes kreds bringer han en baggrundsviden og erfaring med, som sjældet finder sin lige og måske aldrig overgås".
Præsident Lee opsummerede Ældste Anderson's kaldelse som „et vidnesbyrd om, at ikke alene er hans arbejde påskønnet af hans brødre, men den er samtidig et vidnesbyrd om, at også Herren har et vågent øje, og at han nu har inspireret Joseph Anderson's kald til at omfatte alle hans evner, så at Kirken også kan drage nytte af dem".

MABEL JONES GABBOTT

Freda Joan Jensen Lee

Et løfte opfyldes

„Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte". (L&P 82:10). Langsomt læste hun og grundede over hvert enkelts ords betydning. Så standsede hun og sagde, „Ih, hvor er det sandt! Så sandt!"

Fru Harold B. Lee, der er gift med førsterådgiveren i Det Første Præsidentsskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, sad på den store hvide divan, der var afstemt i blåt og hvidt uld.

Rolig og beskeden, yndefuld i hver tanke og bevægelse, sådan er Freda Joan Jensen, der blev gift med ældste Lee den 17. juni 1963. Deres hjem vidner om dannelse og kultur, og afspejler den glæde de deler ved at læse og studere og ved deres glæde over musik og kunst. Søster Lee pegede med elskelig stolthed på det store klaver, som, sagde hun, stod og ventede — indpakket i cellofan og med en stor, rød silkesløjfe på, da de kom hjem fra bryllupsrejse- det var en bryllypsgave fra ældste Lee.

Både bror og søster Lee nyder at spille klaver. „Musik har betydet meget i vor Kirke for undervisningen i Evangeliet," sagde søster Lee, „og blandt vor Mormon musik er der nogle dejlige sange, som vil leve evigt". Ved GUF's hundredeårskonference i juni 1969, blev søster Lee æret med en guldplatte på grund af sit bidrag til ungdommens musik indenfor Kirken. Musik har altid

været en del af søster Lee's liv. Sine første timer fik hun allerede medens hun gik i underskolen. Hun fik klaver undervisning af professor Clair Reid i en alder af syv år og senere af professor Anthony C. Lund fra Brigham Young Universitetet. Hendes kærlighed til musik voksede fra år til år, og i dag spænder hendes repertoire fra de kendte toner fra „Eltrellita", hendes mor's yndlingssang, over nogle få populære og mange klassiske stykker, altid med Chopin* som sin favorit.

Søster Lee mindedes sin barndom i Provo, Utah, hvor gæve Sidste Dages Hellige forældre indprentede kærlighed, litteratur, musik og det, at dele gode ting med hinanden, i familien. Hendes far, Julius Jensen, der var en dygtig juvelér, medbragte sit fag til Amerika fra Danmark. Tidligere havde han været kaptajn i handelsflåden, og han underholdt børnene med sine historier og sit kendskab til geografi.

Af sin mor, Christine H. Thuesen Jensen, lærte Freda Joan husgerning, kunst og kvindelig ynde samt velsignelsen ved uegennyttigt at give. „Hvor har jeg bragt mange risbuddinger og æblekager til naboer og ward-medlemmer," siger hun.

Medens hun delte denne lykkelige barndom med sin søster Edna (Fru Gerald Cazier) og sin bror, Franklin J.

* (Chopin, Frederic (1810–1849) . . . Polsk-Fransk komponist, der var født i Polen).

D. Jensen, lærte Freda Joan at sætte pris på de ord, som hendes mor ofte udtalte, „Hold jer nær til Herren".

Medens vi talte, ringede telefonen, og dørklokken kimede. Jeg fulgte med søster Lee ud i køkkenet, hvor hun så til en steg, ældste Lee's yndlingsret, som snurrede indbydende, medes den simrede over et lille blus, så den kunne være klar til middag.

Hun erindrede historien om Martha og Maria, og Jesu besøg i deres hjem. Martha „havde travlt med meget husligt arbejde", men Maria sad ved Jesu fødder og lyttede til Hans ord. Søster Lee huskede, at selvom Jesus elskede Martha, så sagde Han om Maria, at hun havde „valgt den gode del," (Luk. 10:40-42). Hun tilføjede, „Jeg spørger ofte mig selv, om jeg er Martha eller Maria? Jeg spekulerer ofte på, hvor mange af os, der er husholdersker eller skabere af hjem. Kører vi fast i tilværelsens verdslige ting, eller husker vi „den gode del", som Maria valgte? Spørger vi os selv om, hvad vort hjem betyder for dem, der lever i det? Eller spørger vi i stedet, hvordan vort hus og have ser ud for andre mennesker? Bygger vi med evigheden for øje? Er der åndelig dybde i stedet for materialisme? Tager vi os tid til at lytte til vore kære? Hvilket privilegium det er at danne og forme små børns liv!"

Da hun var en ung pige, led Freda Joans planer om et tidligt ægteskab skibbrud, men hendes kærlighed fandt andre udtryksmuligheder gennem det hjem, hun skabte for sin plejedatter Geniel (Fru Don Rasmussen), og ved hendes fællesskab med en ung niece, Geraldine (Fru Louis H. Callister). Søster Lee's uselviskhed og kærlighed strømmer ud til alle mennesker, og når såvel unge som gamle. For eksempel huskede hun en 92-årig dame — mor til en af hendes kollegaer i Primary's generalbestyrelse — med blomster, fødselsdagskort og en telefonopringning på hendes fødselsdag. „Jeg ved, hvad det betyder for dem", siger hun. Denne betænksomhed afspejledes i den kærlige omsorg, som hun viste sin stedfar, Patriark William D. Kuhre, i hans sidste leveår. Og efter ægteskabet med præsident Lee, er hendes kærlighed blevet udstrakt til hans døtre, Helen (Fru L. Brent Goates) og Maurine Wilkins (der nu er afgået ved døden), og til hans børnebørn.

Med hensyn til hendes arbejde med børn, siger ældste Lee: „Hun har nøglen til mange børns hjerte. Hun kunne undervise læreren i denne hemmelighed. Hendes samtale med et barn er smuk at lytte til. Hendes indsigt og forståelse er født af et langt livs kendskab til og anvendelse af børnepsykologi. Hun rækker bestandigt efter det barn, der ikke bliver forstået".

Freda Jones Lee's evne til at huske mennesker og deres navne og hendes rene men skarpe humoristiske sans er bemærkelsesværdige egenskaber, som huskes med velbehag af dem, som kender hende.

Efter at have bestået sin lærer-eksamen ved Brigham Young Universitetet, underviste søster Lee i underskolen, indtil hun blev leder for underskolen i Jordan Skole Distrikt. Senere tog hun eksamener fra Utah Universitet, Californiens Universitet og Columbia Universitet.

Den dygtighed i sit arbejde og fælleskabet med lærere og ledere, som hun besidder, har skaffet hende megen ære på uddannelsesområdet.

Som lærer for børn og leder af undervisning for lærere, der har med børn at gøre, mener Freda Joan J. Lee, at den lærer, som kender og drager omsorg for selv de mindste, er ham, der vil nå ind til børnene og lære dem noget.

„Netop i de dyrebare vækst-år, siger hun, „er det nødvendigt at vi sikrer os, at vore børn ikke går fallit hvad de åndelige ting angår. Hvis vi er påpasselige nok, kan vi udrette mirakler".

Af sin tid og af sig selv har søster Lee givet til både lærere og børn, fordi hun tror, at man bør blive ved med at give, så længe Gud bliver ved med at give til een selv.

Hendes viden og forståelse har øget hendes i forvejen store ydelser overfor ungdommen og de unge mennesker i Kirken, hvor hun har tjent dem, både i GUF og Primary's generalhovedbestyrelse. Hun har altid i sit sind bevaret perspektivet i plan og Herrens løfte, som Han er forpligtet til at opfylde, hvis Hans folk holder Hans lov, så derfor kunne søster Lee til alle unge mennesker over hele verden sige „Lev ikke for jer selv. Hvis I gør det, vil I blive de mest ensomme mennesker i verden. Vær villige til at stræbe efter at blive en del af noget, der er meget større end I selv. Vær beredt til at tjene. Hold jer nær til jeres Kirke og til Gud. I kan ikke selv kontrollere jeres livs åremål, men I kan bestemme, hvad der skal have lov til at komme ind i jeres hverdag. I kan give jeres liv bredde, fylde og dybde." ○

For som en mand tænker i sit hjerte sådan er han.

(Ordsprogene)

AF STEVEN AFFLECK
illustreret af JERRY HARSTON

Først: Tro

Vi lever i en verden, hvor der træffes store beslutninger, hvor der sker store fremskridt, og hvor man stilles over for udfordringer og opgaver, der skaber spænding og forvirrer mennesket; i vor tid er det kendsgerninger og logik, der fortæller beretningen om menneskets tilværelse.

Er det ikke forbavsende, at i en sådan verden af facts og logik forventer Herren, at vi skal tro, at Evangeliets første princip er **tro** — ikke logik?

Jeg vil gerne have lov til at dele min søgen efter tro og beretningen om, hvorledes jeg lærte, at den er Evangeliete første princip, med Dem.

Efter min afgang fra gymnasiet blev jeg optaget på et universitet. Jeg var da 17 år gammel. Nogle af de principper, jeg havde lært under min opvækst, blev snart stillet på prøve. Mine professorer — mænd, som jeg respekterede for deres gode forstand og lærdom — sagde, at det, jeg havde lært før i tiden ikke var andet end mine forfædres traditioner, at menneskene kun prøvede på at hygge sig i troen på, at der var en Gud, og at Han interesserede sig for dem, at religion var opium for dem, som ikke på anden måde kunne finde svar på et liv, der til sidst og uundgåeligt ender med døden. De fremstillede deres filosofi på en logisk måde, blandede historie, videnskab og af og til også skriftsteder sammen for at bestyrke deres idéer. Jeg må indrømme, at jeg blev forvirret. Disse mænd havde tilbragt mange år med at studere menneskelig filosofi. De havde erfaring på områder, som jeg på grund af min unge alder ikke kunne fatte. Med al deres lærdom, havde de dog ikke fundet en logisk forklaring for Gud, og den tro, som menneskene viste, på et Evangelium, der formodentlig var åbenbaret fra Ham, kaldte de for svaghed.

Jeg blev stillet overfor en udfordring, som jeg ikke kunne ignorere. Der var ingen mellemvej. Det forekom mig, at jeg var kommet til et punkt i mit liv, da jeg ikke mere kunne være afhængig af andres vidnesbyrd; jeg kunne heller ikke udsætte for mig selv at finde ud af, om Gud lever, og om Evangeliet er sandt. Men for at finde frem til det, måtte jeg opstille en plan. Da jeg omsider havde fået tænkt mig alvorligt om, besluttede jeg at indgå en pagt. Jeg lovede mig selv og Herren, at jeg oprigtigt ville hengive mig til at søge i en periode på to måneder. Jeg mente, at det ville være et passende tidsrum at drage mine slutninger i.

Mine første forsøg syntes frugtesløse. Jeg henvendte mig til medlemmer i Kirken, for hvem jeg havde stor respekt, og spurgte dem, hvorledes de kunne vide, at Evangeliet er sandt. Uden undtagelse gav de mig det svar, jeg forventede, nemlig at det var en uforklarlig følelse i deres hjerter. Jeg tvivlede ikke om, at de havde en sådan følelse, men det besvarede ikke spørgsmålet for mig. Jeg havde behov for noget mere, så jeg besluttede, at gribe sagen an på en anden måde.

Jeg ville give mig til at læse Mormons Bog og sammenligne den med historie, videnskab, arkæologi og andre Skrifter, for at finde ud af om den var i harmoni med godkendte sandheder på disse områder. Det forekom mig, at være en udmærket måde, at komme omkring ved spørgsmålet på, og mine professorer ville ikke kunne sige noget imod sådan en forsøgs- og erfaringsmæssig undersøgelse.

Nu følte jeg, at det blev til noget. Jeg foretog mig i hvert fald noget helt på egen hånd. Min videnskabelige undersøgelse bragte nogle interessante kendsgerninger for dagen og fik mig til at grunde dybt over personerne i Mormons Bog og deres historie. Jeg kom til det resultat, at Mormons Bog virkelig var en fornuftig beretning, og videre, at det var en overraskende interessant beretning. Jeg var stolt af mig selv for mit grundige stu-

dium, men den følelse, jeg søgte, den følelse, som andre fortalte mig om, savnede jeg stadig. Det kunne jeg ikke forstå. Hvad havde jeg gjort forkert? Sandt at sige var jeg temmelig mismodig, men jeg erindrede mit løfte om at lade min søgen vare to hele måneder.

Jeg havde endnu ikke fået delagtiggjort mine forældre i mit eksperiment. Sandheden er, at jeg faktisk ikke ønskede, at de skulle vide noget om den uro, jeg levede i, jeg frygtede at de skulle blive skuffede over mig. Men min mor måtte have fået en eller anden moderlig inspiration. En aften kom hun ind til mig på mit værelse, efter at jeg var gået i seng. Hun sagde, at hun var klar over, at der var noget, der tyngede mig, og så fortalte jeg hende om det svar, jeg søgte efter.

Hvorfra vidste hun, at Evangeliet var sandt? Jeg blev overrasket, da hun besvarede mit spørgsmål med et andet spørgsmål. Hun spurgte, om jeg elskede hende. Jeg behøvede ikke tænke mig ret meget om for at fortælle hende, at det gjorde jeg da. Igen stillede hun mig et spørgsmål og sagde: „Hvordan kan du vide, at du elsker mig?" Denne gang var jeg nødt til at tænke mig om. Hun bad mig sige, hvad jeg tænkte. Såret og en lille smule vred svarede jeg: „Jamen, du *ved* da, at jeg elsker dig." Jeg måtte indrømme, at det var en indre, dyb følelse, en sandhed, ikke noget, jeg kunne finde ud af ved hjælp af elektronrør eller bevise ved at udarbejde en videnskabelig formel, men at den alligevel var virkelig. Jeg vidste, at jeg elskede min mor, og også at den kærlighed, jeg følte for hende, sandsynligvis var den største virkelighed jeg nogensinde havde erfaret i en verden af logik.

Mit næste spørgsmål lød: „Hvad har min kærlighed til dig at gøre med et vidnesbyrd?" Hun forklarede, at den kundskab, der var åbenbaret hende gennem den Helligånd, kunne sammenlignes med den kundskab, vi havde dybt i vore sjæle: at vi — en moder og søn — elskede hinanden. Hun fortalte mig også, at hun var taknemmelig for den uro, der havde fået mig til at søge, og forsikrede mig, at man nemlig *skal* være en oprigtig søgende. Hun opfordrede mig til at blive ved med at studere og udvide mit studium med faste og bøn. Hun sagde, at det var vigtigt, at jeg blev ved med at være aktiv i Kirken.

Jeg skulle altså udøve min tro og bede meget for at få et vidnesbyrd! Hvorfor havde jeg ikke tænkt på det? Fordi jeg havde haft for travlt med at finde et svar ad videnskabelig vej; jeg havde ignoreret Herrens vej. Jeg var så fast besluttet på at finde svaret gennem logik, så jeg havde tilsidesat Evangeliets første princip: TRO.

Jeg var begyndt med en „vis-mig-holdning". Jeg havde krævet kundskab fra Herren om, at Han lever, og at Mormons Bog var Hans ord. Nu besluttede jeg at prøve Herrens vej. Jeg fastede. Jeg havde lige fra min tidligste barndom lært at faste. Jeg vidste, at man gennem faste kunne udvikle selv-disciplin.

En dag, da jeg sad og læste i Skriften, faldt jeg over Almas ord:

Og det er ikke alt. Tror I ikke, at jeg selv kender disse ting?

Jeg vidner for jer, at jeg ved, at de ting, jeg har talt om, er sandfærdige. Og hvordan tror I, at jeg ved dette med sikkerhed?

Jeg siger jer, de er kundgjort for mig ved Guds Hellige Ånd. Jeg har fastet og bedt i mange dage, så jeg selv kunne vide disse ting. Og nu ved jeg for mig selv, at de er sandfærdige, thi Gud Herren har åbenbaret dem til mig ved sin Helligånd; og det er åbenbaringens ånd, som er i mig." (Alma 5:45-46).

Jeg grundede over Almas ord og opdagede, at jeg sad og læste dem om og om igen med en følelse af spænding — en fornemmelse af, at han kunne have skrevet de ord netop til mig. Jeg frydede mig over, at de var tilgængelige for mig og mine jævnaldrende. Netop i denne tid lagde jeg mærke til den uro, der prægede mange af mine venner; jeg lagde også mærke til, at nogle af dem ikke mere kom i søndagsskolen, til GUF eller nadvermøde. På et bestemt tidspunkt havde jeg også ment, at jeg bare spildte tiden ved at være aktiv; men så understregede en af mine søndagsskolelærere, at „Hvis I ønsker en studentereksamen, kan det ikke nytte, at I forlager gymnasiet". Jeg *måtte* altså finde ud af, om Kirken var sand. Jeg trængte til et vidnesbyrd. Jeg havde hele tiden været aktiv, men nu begyndte jeg at forstå, at jeg ikke altid havde været en opmærksom, ivrig søger efter sandheden.

Jeg begyndte at erkende, at mit ønske om at tro kunne lignes ved såningen af den sæd, som Alma talte om. (Se

Alma 32:26-43). Det *måtte* være en god sæd, for den havde virkelig fået tag i mig, og min tro var øget.
Da der var gået nogle uger, var jeg rede til i ydmyghed og tro, at bede Herren om, at den Helligånd måtte åbenbare mig Evangeliets sandhed. Jeg bad inderligt og oprigtigt. Da jeg sluttede, følte jeg mig skuffet over, at jeg ikke havde fået et syn eller en åbenbaring. Jeg vidste stadig ikke, om Evangeliet var sandt eller ej — der var stadig en skygge af tvivl.
Langsomt kravlede jeg i seng. Der lå jeg og mediterede over de sidste par måneder. Jeg gennemgik min søgen, punkt for punkt, Jeg syntes, at jeg ærligt havde rettet mig efter den pagt, jeg havde indgået med Herren. Jeg begyndte at tænke over livet og den uundgåelige død; og døden tog afskrækkende proportioner. Så begyndte jeg at tænke over mit sønneforhold til Gud. Jeg havde lært, at jeg var et Guds barn, at Herren drog omsorg for mig. Og der, medens jeg lå i min seng i mørket, enedes jeg med Ham om at være Hans søn. Jeg antog Ham som min Fader, min ånds bogstavelige Fader. Jeg erkendte pludselig, at min himmelske Fader i min patriarkalske velsignelse havde gjort det klart for mig, at Han elskede mig, at Han havde en mission for mig at udføre, medens jeg er her på jorden, og at denne **min** opgave var af Ham betroet til mig — og til mig alene. Jeg følte, at hvis Han havde en grund til at sende mig til jorden og pålægge mig at udføre et arbejde, så ville døden sikkert kun være en anledning for mig til at komme tilbage til Ham.
Min sjæl fyldtes med fred; hele mit væsen svulmede ved kundskaben om, at Han kendte mig og brød sig om mig. I det øjeblik vidste jeg, at Mormons Bog var Guds ord, at Evangeliet var sandt.
Ingen fare er så stor som den, at vor åndelige synskreds kan blive indsnævret. Det var det, der var sket med mine professorer.
Sandelig, Herren taler til os gennem profeten Jakob i Mormons Bog:
„O, hvor underfundig er ikke den ondes anslag! O, hvor stor er ikke menneskenes forfængelighed, skrøbelighed og dårskab! Når de er lærde, tror de, at de er vise, og de lytter ikke til Guds råd, men de tilsidesætter det; thi de mener at de ved det af sig selv, af hvilken grund deres visdom er dårskab, og den gavner dem intet. Og de skal forgå.
Men det er godt at være lærd, når man lytter til Guds råd." (2. Nephi 9:28-29).
TRO er Evangeliets første princip.

Det er ikke,
hvad du er, som er
til nytte for dig,
men hvad
du tilegner dig.

(Heber J. Grant 1856-1945)

(Forts. fra side 272)

deres sande følelser overfor deres jævnaldrende kammerater fremfor at tale med deres forældre. Det kan være, deres jævnaldrende kæmper med de samme problemer, og det er på dette fælles grundlag, de forventer at blive forstået. Omvendt er det også vanskeligt for ungdommen at forstå, at forældre også har kæmpet med lignende problemer.
En ung mand begik for nylig selvmord, forvirret og desorientert efter at have eksperimenteret med narkotika. Han efterlod sig et lydbånd hvorpå han med forfærdende tydelighed giver udtryk for sine følelser. Hvis det havde været muligt for ham at udtrykke sig lige så klart over for sine forældre eller andre, som elskede ham, kunne hans liv måske være sparet.
Forældre og ledere kan ikke udføre nogen større gerning end den at lære og at praktisere evnen til at skabe samhørighed med ungdommen, selv om det undertiden er en vanskelig proces. Det er svært at åbne veje for samhørighed med teenagere, hvis der ikke har været etableret effektiv kontakt i den første barndom.
Men vi har allesammen travlt, men lad os ikke have for travlt til at udføre det allervigtigste arbejde: at opbygge samhørighed med vores børn.

Det Præsiderende Biskopråd taler til forældre om samhørighed

„. . . Om forældre i Zion, . . . har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave . . . skal synden hvile på forældrenes hoved . . .
De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren". (L&P 68:25-28).
Hvorledes lærer forældre deres børn disse store sandheder? Ved at elske dem og vise det rette eksempel. Et af de fundamentale behov, alle mennesker har, er at blive accepteret. Forældre til unge som fejler, må først acceptere, at disse er Guds børn og elske dem som mennesker, før de med effektivitet kan undervise dem i læren om omvendelse, eller tro og bøn, eller i at vandre retskaffent for Herrren. Læren om omvendelse læres f. eks. ikke ved at man dømmer de unge hårdt og viser dem fra sig, når de fejler.
Selvom forældre og børn elsker hinanden, kan de godt få den vane, ikke virkeligt at føle samhørighed. Teenagere har i deres stræben efter uafhængighed ofte en tendens til at vende sig bort fra forældrene. Man bør derfor benytte enhver anledning til at bygge samhørigheden op.
F. eks. var der en fader, som gav udtryk for taknemmelighed over den daglige morgentur, hvor han „gik med aviser" sammen med sin søn, og hvor muligheden for samhørighed var til stede i den lille familiebil. En anden fader lader vognen stå derhjemme om søndagen, så han sammen med sin søn kunne nyde den friske spadseretur og den helt tilfældige samtale, der fører til nærmere forståelse imellem dem.
De fleste forældre elsker virkelig deres børn. Når de kritiserer og dømmer dem, gør de det „til børnenes bedste". Teenagere påstår, at det er tit de ikke taler til deres forældre, fordi de kun kan vente kritik. Derfor beskytter de sig mod dette, ved kun at fortælle forældrene det, som de tror, forældrene ønsker at høre, og ellers holder de deres virkelige følelser hos sig selv.
Mange familier mister muligheden for samhørighed ved at tilbringe fritiden foran TV-apparatet. En familie kan selvfølgelig godt se TV sammen; men hvis ikke programmet indbyder til diskussion om virkningen deraf, kan de lige så godt se programmet hver for sig.
Nogle familier har skabt sig den vane at anvende tiden ved middagsbordet som den bedste tid til udvikling af samhørigheden. Samtalen ledes dygtigt af forældrene, som stiller tankevækkende spørgsmål. Tiden bliver således brugt til at lære noget og til at nyde samværet for alle familiemedlemmerne, hvorved det mundhuggeri, der sommetider opstår ved bordet, undgås.
Selv om forældre i almindelighed erkender deres ansvar for at undervise deres børn, føler de sig sommetider uegnede. Deres største kilde til styrke er naturligvis vor himmelske Fader. De er nødt til at elske og respektere sig selv som Guds børn og — i sandhed — som Guds medarbejdere i opfostringen af Hans børn. De blev jo betragtet som værdige til at blive forældre under denne forvaltning — ellers ville de slet ikke have fået nogen mulighed for det.
Under et interview for nylig hos sin biskop udtrykte en dreng sin fortørnelse over, at der altid blev sagt til ham, at nu skulle han foretage sig „dette og hint". Han sagde, at han hellere selv ville finde på noget at gøre. Ved med dygtighed og takt ved at udspørge drengen fandt biskoppen ud af, at drengens moder altid jog ham ud af sengen søndag morgen, for at han skulle gå til Præstedømmemøde og de andre møder i Kirken. Videre afslørede samtalen, at grunden til at drengens fortørnelse var, at hans moder ikke selv gik til møderne. Eftersom hun havde giftet sig med et ikke-medlem, følte hun muligvis, at hendes forhold til hendes mand var bedre, når hun blev hjemme fra møderne. Men samtidig var hun vågen for, at hendes teenager-børn behøvede den religiøse undervisning, hun selv havde fået i sin barndom. Hendes anstrengelser blev mødt med modstand. Det var klart, at et, drengen havde behov for og ønskede, var at se sin moder vise et godt eksempel ved selv at passe sin Kirke.
Jesus sagde: „Du skal elske din næste som dig selv". (Matt. 19:19). For at kunne elske andre, må vi sandelig kunne elske os selv. For at kunne elske os selv, må vi kunne acceptere os selv, som vi er, ikke som vi ville ønske, vi var. Vi kan ikke øve indflydelse på vore børn ved at foregive at være noget andet end det vi er. Unge mennesker lader sig ikke narre. De kender os, som det vi er. Hvis vi indrømmer vore egne ufuldkommenheder og arbejder på at overvinde dem, vil vejen til samhørighed med vore unge åbnes langt mere virkningsfuldt, end hvis vi lever i en drømmeverden af foregiven fuldkommenhed.
Frelseren sagde: Døm ikke, for at I ikke skal dømmes. (Matt. 7:1). Stephen R. Covey, en Sidste Dages Hellig pædagog har givet denne formaning:
„Det er ikke alene umoralsk at dømme, men vi er absolut inkompetente til at gøre det, medmindre vi har den fuldstændige forståelse af de mange faktorer, der er med til at formulere et menneskes synspunkt".
Unge mennesker, som føler, at de bliver forkastet eller dømt uretfærdigt, reagerer ofte med at blive agressive, fjendtlige og vrede. Sådan en holdning giver ikke plads for konstruktiv forandring. Døren til samhørighed er lukket, for de åbner den kun for dem, om hvem de tror, ikke vil svigte dem.
Det kan derfor ikke være overraskende, at unge mennesker sommetider finder det nemmere at give udtryk for

(Forts. på side 271)

BØRNENES SIDER

Hvorledes det onde kan blive vendt til det gode

AF CAROL C. SMITH

Marianne var fem år. Nu skulle hun og hendes moder ud sammen hele dagen. De havde spist frokost i en pæn, lille restaurant, og bagefter gik de på indkøb. Det havde været sådan en dejlig dag, og de syntes begge to, at de havde haft det herligt sammen. Marianne var virkelig glad og godt tilpas.

Medens moder så på nogle silkebånd, legede Marianne med nogle små plastickopper og tallerkener, hun havde fundet på en af hylderne i forretningen. De var så små og så pæne, syntes Marianne.

„Kom så, Marianne, jeg er klar til at gå!" kaldte moderen. Marianne lagde hurtigt de små kopper og tallerkener tilbage i æsken på hylden — det vil sige, dem allesammen undtagen én

kop. Den lod hun hurtigt glide ned i frakkelommen; hun syntes den var så pæn, hun ville så gerne have den, og forretningsfolkene ville såmænd aldrig savne sådan en lille tingest.
Marianne tog mor i hånden og de gik ud fra forretningen, ind i bilen og bakkede ud fra parkeringspladsen.
Marianne sad musestille. Mor skottede til hende. „Hvad er der i vejen med mit lille sludrechatol?" spurgte hun.
Marianne havde ikke spor lyst til at snakke. Hun var slet ikke glad mere. Den glade, lykkelige spænding, hun havde gået i hele dagen, var borte. Hun følte sig ensom og ulykkelig.
Mariannes hånd gled ned i lommen og lukkede sig om den lille kop. Det var meget værre at mærke den. Hun ville så gerne betro sig til sin moder, men det var, som halsen snørrede sig sammen, så hun slet ikke kunne sige noget, og ganske langsomt begyndte tårerne at trille og dryppe ned på hendes røde frakke.
„Jamen, hvad er der dog i vejen?" spurgte hendes moder ængstelig.
Marianne tog den lille kop op af lommen og holdt den op, så moderen kunne se den.
„Hvor har du fået den fra?"
Mariannes læber skælvede.
„Tog du den henne i forretningen Marianne?"
Mariannes sorg over, hvad hun havde gjort, føltes så tung, at hun ikke kunne holde op med at græde og kun nikkede „Ja" til sin moder.
Hurtigt fik moderen vognen vendt og kørte tilbage til forretningen. Moder og datter fulgtes ad ind, men moderen holdt sig tilbage, da den lille pige gik hen til kasserersken ved kassen.
Marianne så tilbage på sin moder. Hun følte sig tryggere, når hun var med, og det gav hende styrke til at gøre, hvad hun burde gøre. Hun lagde koppen på disken. „Jeg tog den". Hun kunne slet ikke tale højt. Stemmen lød ikke engang, som om den var hendes egen. „Undskyld — jeg er meget ked af det!"
Kassererksen sendte et blik til moderen og smilte så tilbage til Marianne. „Mange tak", sagde hun sagte. Og så tilføjede hun: „Du må endelig komme og handle med os en anden gang!"
Det føltes, som om der pludselig var faldet en stor sten fra Mariannes hjerte, og hun smilede tilbage til kassererksen. Da de var kommet tilbage til bilen, gav hendes moder hende et knus.
"Mor, jeg er ked af, at den gode dag blev ødelagt, og at jeg gjorde dig ked af det", sagde Marianne.
„Marianne", svarede moderen, medens hun blev ved at holde hende ind til sig, „det var meget forkert af dig at tage den kop; men jeg synes alligevel, at det onde blev vendt til det gode, fordi nu ved jeg, at du er stærk nok til at handle ret, selv om du føler det meget svært".

En ged ved navn *Rudolfo*

AF ROSALIE W. DOSS

Mæ! Mæ! Mæ! „Hvor har du været, Rudolfo?“ råbte Manuel, da han så den store ged komme ned ad stien imod ham. Rudolfo's eneste svar var at tygge kraftigere på det rød-og orangefarvede stykke tøj, der hang ud af hans mund. „Rudolfo!“ råbte Manuel med rædsel. „Hvad er det, der hænger ud af din mund?“ Men Manuel vidste, hvad det stykke stof var. Det var ærmet fra en skjorte. Og der var kun en mand i landsbyen, der havde en skjorte i den farve. Den mand var senor Mendoza. Oh! Oh! Oh! jamrede Manuel i smerte. Senor Ramos, Manuel's far, kom løbende fra kornmarken, hvor han havde arbejdet. Hvad er der i vejen, Manuel?“ råbte han. Senor Ramos, Manuel's mor, kom farende fra sit køkken. „Manuel, min søn, er du kommet noget til? Teresa, Manuel's søster, forlod bænken, hvor hun havde siddet og trukket røde og grønne chili peberfrugter på snor. „Manuel, hvad er der i vejen med dig?“ Alt, hvad Manuel

kunne gøre, var at pege på ærmet, der hang ud af Rudolfo's mund. Senor Ramos genkendte også sin nabos skjorte. Han råbte: „Rudolfo, hvad har du gjort?" „Den slyngel fandt den sandsynligvis bredt ud på klipperne nede ved floden, hvor senora Mendoza vasker deres tøj," sagde Manuel's mor. Din ondskabsfulde ged" råbte Teresa. Hun truede med fingeren af Rudolfo. Men Rudolfo ikke så meget som blinkede med øjnene. Den blev bare ved med at gumle på det røde og orange farvet skjorteærme. „Giv ikke det umælede dyr skylden," sagde Manurl's far. „Hvis Manuel havde holdt Rudolfo tøjret, ville dette aldrig være sket."

„Men jeg havde tøjret Rudolfo," sagde Manuel. Teresa gik over til træet, hvor Rudolfo havde været tøjret. Hun samlede et stykke reb op, som stadig var der, og holdt det op i luften. „Rudolfo har lige bidt det igennem". De fire Ramoses så bekymrede på hinanden. Det var uheldigt, at et dyr, der tilhørte dem, havde ødelagt en nabos ejendel. Til sidst sagde Manuel: „Måske ved senor Mendoza ikke, at det var Rudolfo, der ødelagde hans skjorte." Senor Ramos så strengt på sin søn. „Men du ved det, Manuel!" Manuel nikkede, han hang med hovedet. „Vi må se at få ordnet det med senor Mendoza," sagde Manuel's mor. „Han har altid været en god

nabo. Da vores vogn brød sammen, fik han bragt vore varer på torvet, og han tog ikke spor for det." „Dengang jeg var syg," huskede Teresa, „da lavede senora Mendoza en dejlig suppe til mig." „Vi må handle ret over for vore naboer, så vil de også handle ret over for os," sagde Manuel's far. Med en lille usikker stemme sagde Manuel: „Jeg ved, jeg har ansvaret. Jeg vil gerne give senor Mendoza en anden skjorte, men jeg har ingen penge at købe den for". Senor Ramos vendte sine lommer, men alt, hvad han fandt, var en centova*. Han sukkede: „Søn, jeg kan ikke hjælpe dig. Dette er alt, hvad jeg har indtil kornet er høstet." Manuel's mor og søster rystede også bedrøvede på hovedet. Der var ikke nok penge imellem dem til at købe en ny skorte, som erstatning for den Rudolfo ødelagde. „Hvad skal jeg gøre?" klagede Manuel desperat. „Der er kun en ting at gøre," sagde hans far. „Ved du hvad det er?" Manuel nikkede. „Jeg må give Rudolfo til senor Mendoza. Men hvordan kan jeg gøre det? Den er mit kæledyr. Jeg har selv opdraget den." „Der er ikke noget at gøre ved det, Manuel," sagde hans mor blidt, „du må gøre, hvad der er det rigtige." Bedrøvet bandt Manuel det stykke reb, der var tilbage, rundt om halsen på Rudolfo, og langsomt førte han Rudolfo henimod senor Mendoza's hus. Da Manuel var så langt væk fra huset, at kan ikke kunne se det mere, smed han sig ned under et træ. Store hulk gennemrystede hans krop. Rudolfo stod ganske roligt i nærheden og nippede græs. „Hvordan kan du stå der så uberørt?" råbte Manuel. „Senor Mendoza vil bestemt sælge dig på markedet i landsbyen. Det vil blive det sidste nogen af os, vil få at se af dig." Mæ! Mæ! Mæ! brægede Rudolfo, og den fortsatte med at nyde sit græs. Manuel prøvede på at finde en udvej. Måske kunne han og Rudolfo løbe væk. Han forkastede med det samme den idé. At løbe væk, ville ikke løse problemet. Så fik Manuel en anden idé. Han ville vente her

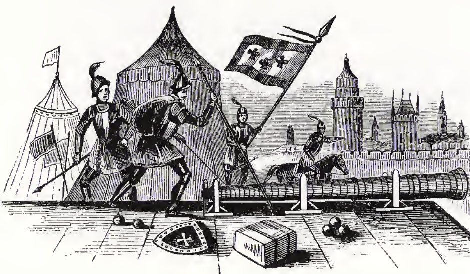

et stykke tid. Så ville han vende hjem og fortælle sine forældre, at senora Mendoza ikke var hjemme. Men Manuel forkastede også denne idé. At lyve ville heller aldrig løse problemet. „Kom, Rudolfo, lad os få det overstået," sagde Manuel. Senor Mendoza stod på sin gårdsplads og var ved at fodre kyllinger, da Manuel ankom. For ikke at fortryde det igen, sagde Manuel hurtigt: „Senor Mendoza, jeg bringer Dem her Rudolfo, den er Deres." Senor Mendoza så forvirret ud: „Hvad skulle jeg dog med Rudolfo?" Manuel forklarede: „Rudolfo har ødelagt Deres pæne rød — og orangefarvede skjorte. Jeg har ingen penge til at købe Dem en ny skjorte for. Så derfor bringer jeg Dem Rudolfo". Manuel holdt det op, der var tilbage af den rød- og orangefarvede skjorte. Senor Mendoza lo hjerteligt. „Det har engang været min pæne rød- og orangefarvede skjorte. Jeg har brugt den så meget, at den er blevet helt laset. Det er derfor, jeg begyndte at bruge den som pudseklud, når jeg arbejder på min vogn. Rudolfo må have fundet et stykke af skjorten på jorden i nærheden af vognen." „Mener De, at skjorten ikke var noget værd mere?" spurgte Manuel forbløffet. „Ja, Manuel. Du skylder mig ikke nogen ny skjorte. Tag nu Rudolfo med hjem, men bind ham lidt bedre herefterdags. Næste gang er du måske ikke så heldig." „Jeg vil prøve, senor Mendoza," sagde Manuel, „men Rudolfo har en dårlig vane, den bider alt reb over, ligegyldigt hvor stærkt det er." „Så tror jeg, at jeg kan hjælpe dig," sagde senor Mendoza. Han gik hen til et skur i nærheden og vendte tilbage med en lang kæde, der ikke vejede ret meget, men var stærk. „Brug denne kæde til at tøjre Rudolfo med. Jeg lover dig, at den ikke vil være i stand til at bide den over." „Tusind tak, senor Mendoza," sagde Manuel taknemmeligt. Da de var på vej hjem, sagde Manuel til Rudolfo, „Far har ret. Når vi handler ret mod vore naboer, så vil de også gøre det mod os." „Mæ! Mæ! Mæ!" brægede Rudolfo. Var geden, den gavtyv, enig med ham — eller ville den bare have det sidste ord?

* Centova - lille spansk mønt, der er 1/100 af en peso.

Lima Bønner

AF JIM JARDINE

Er det nødvendigt at spise dem, når man ikke kan lide dem? Ja, kan man sige, for de bidrager til et godt helbred. Og man kan sige, en eller anden har haft besværet med at tilberede dem. Men der er en grund, der er endnu vigtigere end disse to, og det er vigtigheden af selv-disciplin. William James (1842-1910), psykolog, har sagt, at vi skulle gøre noget hver dag, som vi ikke ønsker at gøre. Ved at spise Lima bønner — eller noget andet mad vi ikke kan lide — udøver vi en lille smule selvdisciplin, således at når de store afgørelser kommer, kan vi træffe dem på en klog måde. Hjemme har vi måske ikke lyst til at tilbyde den behagelige stol til mor eller søster, når hun kommer ind i værelset, men ved at gøre sådan en lille venlighed (når det er lettere at lade være) lægger vi grunden til velvilje i de store ting, som Herren har befalet os. Når man tager hårdt fat i skolen, kan lektier måske nok være noget vi ikke har lyst til at gøre — især en aften, hvor der er et godt TV-program — men ved at gøre det regelmæssigt, får man ikke kun gode karakterer, men også hjælp til større opgaver på universitetet, i vort arbejde eller i Kirken.

Når vi læser avisen, læser vi sædvanligvis først tegneserierne eller sportssiderne. Selv om vi måske ikke har lyst til det, lad os så først blade om til lederne og artiklerne med dybere mening. Når vi vælger bøger, lad os så lægge de populære billigbøger væk og give os i kast med bøger med et vægtigere indhold, selv om de måske vil være vanskeligere, og selv om vi måske ikke har lyst til at læse dem. Pludselig vil vi finde ud af at dette er blevet vores foretrukne lekture, og som følge deraf, er det blevet meget lettere at studere og forstå skrifterne.

Småpengene i vore lommer vil måske friste os til at købe noget koldt at drikke eller noget slik, selv om vi godt ved hvor flygtige disse tilfredsstillelser er. Vi skulle meget hellere spare vores penge. Ved at gøre det som vi ikke har lyst til at gøre, selv i de små ting som at spare et par ører eller så, stimulerer det os til at spare sammen til at komme på en mission, at betale fasteoffer og en ærlig tiende, og vi lærer den sande værdi af pengene at kende, og deres forhold til livet.

Princippet om at faste kan man ved at holde sig fra mad, selv om man ikke har lyst til det, lære at holde sin appetit under kontrol, og når den store prøve kommer, vil man være stærk nok til at holde sig til det rigtige. Præsident McKay har sagt, at hvis der ikke var andre fordele ved at faste, end at opnå en stærkere karakter, ville det alene berettige os til at gøre det.

Ved at opdrage os selv i små ting hver dag, opbygger vi lidt efter lidt en rustning så stærk, at den vil være uindtagelig alle dage hele vort liv.

Ifør jer Guds fulde rustning

„Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod djævelens snigløb. Thi den kamp, vi skal kæmpe, er ikke mod kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet." (Ef. 6:11-12.)

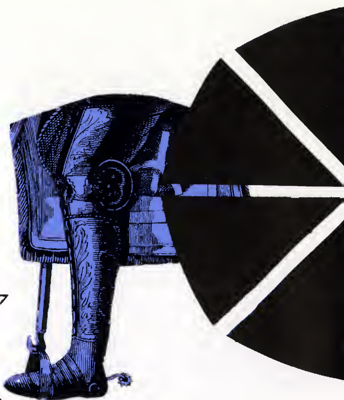
Således forklarede apostlen Paulus, at vor mest uforsonlige strid i livet, ikke er mod menneskelige fjender, der måske kommer med geværer eller bombemaskiner for at ødelægge os, men mod fjender, der langer ud efter os fra mørket, og som måske ikke kan opfattes af de menneskelige sanser. Apostlen Paulus går videre og sammenligner enhver af os med en kriger, der er klædt i en uundværlig rustning for at beskytte de fire dele af det menneskelige legeme, som Satan og hans hær tilsyneladende har fundet ud af, er de mest sårbare — gennem hvilke retfærdighedens fjender måske kan invadere den menneskelige sjæl: Så stå da med sandheden spændt som bælte om jeres lænder, og iførte „retfærdigheden som brynje", tag som sko på jeres fødder, villighed til at forkynde Evangeliet: „. . . tag imod „frelsens hjelm", . . . (Ef. 6:14-15,17.)

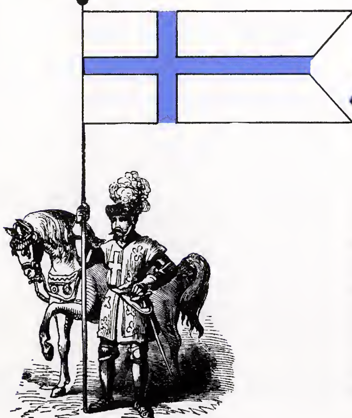
Sandhed skal være det stof, af hvilket bæltet om din lænd skal være formet, hvis din kyskhed og livsvigtige styrke skal blive beskyttet. Hvordan kan sandhed beskytte dig mod en af de dødeligste af alle ulykker: ukyskhed. Husk på at Herren fortæller os at sandhed er kundskab- „. . . og sandhed er kundskab om tingene, som de er, som de var, og som de skal blive"; (L & P 93:24.)

De, som gør sig værdige og indgår i den nye og evige ægteskabspagt i templet for tid og al evighed, vil lægge den første hjørnesten til et

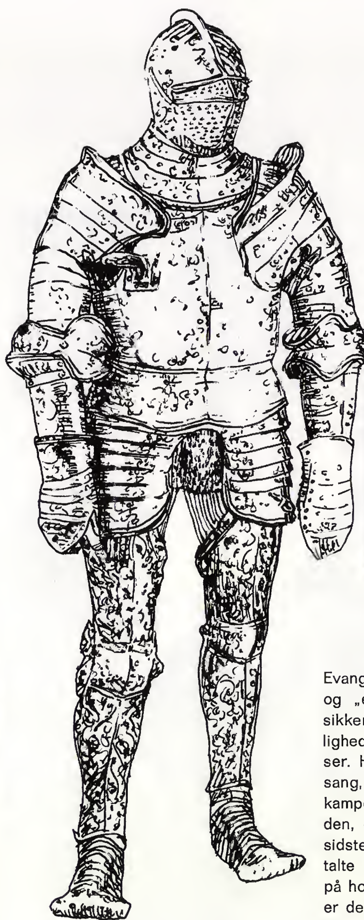

evigt familiehjem i det celestiale kongerige, vil vare for evigt. Deres belønning skal være, at de „skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed." (Abraham 3:26.) Hvis du tror på dem med hele din sjæl, vil disse evige sandheder være som et lændebælte på din rustning, til at beskytte din kyskhed, således som du

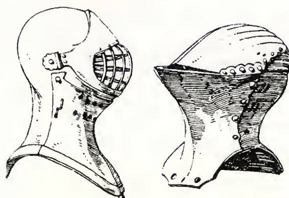
AF HAROLD B. LEE
Det første præsidentskap

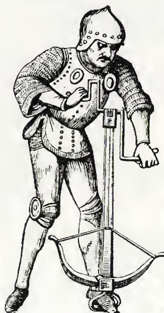

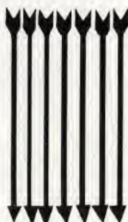
beskytter dit liv. Men hvis du tillader menneskers tomme teorier at få dig til at tvivle på dit slægtsskab med Gud, den gudommelige hensigt med dit ægteskab og dine fremtidige udsigter til evigheden, da er du blevet bedraget af løgnens herre, fordi alt sådan noget er imod sandheden, som redder dig fra disse farer.

Hvad så med brynjen, som vil beskytte dit hjerte eller levemåde? Den må laves af et stof, som kaldes retfærdighed. Den retfærdige mand stræber fremad, da han ved, at han dagligt har behov for omvendelse for sine misgerninger eller sine forsømmelser. Han bestæber sig på, hver dag at lave sit mesterstykke, således at han, når dagen er ovre, kan vidne i sin sjæl over for Gud, at ligegyldigt hvad han har gjort på denne dag, har han gjort efter bedste evne. Hans legeme er ikke tynget af byrderne, der er pålagt ham som følge af en tøjlesløs livsførelse. Han skal ikke stå til regnskab for dårskaber. Han er fri for synder, klar i tankegang og stærk på legemet. Brynjen af retfærdighed har givet ham „styrke for ti — fordi hans hjerte er rent". På dine fødder, der repræsenterer dine mål eller formålet med livet, skal du tage sko, der har „villighed til at forkynde Evangeliet." Villighed er vejen til sejr og „evig årvågenhed er prisen for sikkerhed." Frygt er straffen for uvillighed og planløs sløseri med chanser. Hvad enten det er i tale, eller i sang, i legemlige eller moralske kampe, forbliver sejrens hvile hos den, der er forberedt. Og nu til det sidste stykke af den, af profeten omtalte rustning. Vi vil sætte en hjelm på hovedet. Vort hoved eller forstand er det kontrollerende medlem af vort legeme. Det må være godt beskyttet mod fjenden, for „som en mand tænker i sit hjerte, således er han." (Ord. 23:7.)

Vores hjelm må være „frelsens hjelm". Frelse betyder opnåelse af de evige rettigheder, at leve i Gud Faderens og Sønnens nærhed, som en belønning for et godt liv på jorden. Altid med frelsens mål for øje, for til sidst at blive fuldendt, vil vor tankegang og de beslutninger, der bestemmer vore handlinger, udfordre alt, hvad der vil bringe det strålende kommende rige i fare. Den, der tillidsfuldt ser frem til en evig belønning for sine handlinger i det jordiske liv,

bliver konstant støttet gennem sine værste prøvelser. Hvis han bliver skuffet i kærlighed, begår han ikke selvmord. Hvis nogle af hans kære dør, fortvivler han ikke; hvis han taber i en udfordring vakler han ikke; hvis krig og ødelæggelse truer hans fremtid, synker han ikke hen i depression. Han lever hævet over denne verden, og taber aldrig målet for sin frelse af syne.
Hvis vi vil afholde os fra at begå mord, må vi lære ikke at blive vrede; Hvis vi vil fri os selv fra sexuel synd, må vi kontrollere umoralske tanker; hvis vi vil undgå fængselsstraf for tyveri, må vi lære ikke at begære.. Hvis vi vil stå imod alle fristelser, må vi forberede os i forvejen, på at møde fristelsen ansigt til ansigt. Der må være mod og beslutsomhed og uafbrudt kamp for det rigtige for at

vinde „kampen om livet", ellers ville alle de rustninger i verden, der kunne anbefales til vores beskyttelse, være uden værdi.
For at hjælpe os med at være aggressive i vor kamp, må vi gøre som Paulus foreslog:
„løft i al jeres færd troens skjold, hvormed I kan slukke alle den Ondes gloende pile,
„ . . . tag imod Åndens sværd, som er Guds ord. (Ef. 6:16-17,)
Læg mærke til hvorledes „troens skjold" og Åndens, som er Guds ord, arbejder sammen. Ledet ved tro, lært os af Guds ord, ser vi livet som en god metode til at træne vor sjæl. Ved tro, således som Guds ord lærer os, forstår vi, at skulle det bidrage til, at vi bliver Ham mere lig, er det godt for os, selv om det kan være pinefuldt for os til tider.
Således uddannet, optrænet og forberedte til kampen mod mørkets magter og mod åndelig grusomhed: „På alle måder er vi hårdt trængte, men ikke indestængte, tvivlrådige men ikke fortvivlede, forfulgte, men ikke forladte, slået tiljorden, men ikke slået ihjel. (2. Kor. 4:8-9.)
Zions ungdom, ifør jer Guds fulde rustning.

For Tid og Evighed

Lære og Pagter 132:18.

AF W. GLENN HARMON

„For tid og evighed". Sætningen har poesiens rytmiske tonefald. Den er som takt af et stykke overjordisk musik, som det lyttende øre opfanger for derefter at anspænde sig og håbe på mere. Og der er mere: en dyb og vid betydning, som åbner sig mere og mere, jo mere den efterprøves. Hele evighedens grænseløse muligheder er nedlagt i det evige ægteskabs pagt, den højeste Evangeliske ordinanse, der udføres på jorden — den nøgle, som åbner døren til ophøjelse og evig fremgang.

Læg mærke til, at man bruger sammenstillingen „tid" og „evighed"; Det der ved en overfladisk betragtning kunne synes overflødigt, tjener i virkeligheden både til at adskille og fremhæve. I 1843, da åbenbaringen om celestialt ægteskab blev nedskrevet, fandtes der ikke i hele kristenheden noget begreb om forbindelse mellem mand og kvinde efter døden, ej heller om en efterdødelig forbindelse mellem forældre og børn. Selv i den katolske kirke, hvor ægteskabet er blevet ophøjet til den værdighed at være et af kirkens syv sakramenter, blev ægteskabet — og bliver det stadig — ophævet ved døden. I den protestantiske verden var det — og er det stadig — slet og ret en borgerlig overenskomst, „indtil døden skiller jer".

Hvor mærkeligt, ja utroligt forekommer det ikke idag i lyset af nyere tids åbenbaring og vor nuværende erfaring, som er en følge af, at de troende i henved 125 år har levet i ægteskabet, og i lyset af det overvældende bevis, som den verdslige historie giver om, at ægteskabet og familiebåndene hører til blandt vor civilisations mest betydningsfulde og mest universelle af alle menneskelige forhold i almindelighed skulle dømmes til at være *begrænset til det jordiske livs varighed!*

Udtrykket „for tid og evighed" bærer højtideligt vidnesbyrd om, at en forening, der er stadfæstet i Herrens Hus, ikke er et sådant ægteskab.

Det tidsmæssige — Et alment princip.

Dette er heller ikke alt, hvad det betyder. Det tidsmæssige element spiller ind. Ordet „tid" i forbindelse med beseglingsordinansen henviser til den bestemte del af evigheden, der begynder med den jordiske fødsel og ender med den jordiske død. For at blive gift *for* tid og al evighed, må vi altså lade os gifte *i tide* — ægteskabskontrakten *skal indgås i jordelivet* et eller andet sted mellem de to yderpunkter fødsel og død.

Betydningen af det tidsmæssige i forbindelse med livets tildragelser kan ikke fremhæves for stærkt. Hele rækkefølgen og virkeliggørelsen af efterfølgende begivenheder kan afhænge af det tidsmæssige i enhver begivenhed. Og i eksistensens endeløse fremadskriden er det den række af begivenheder, der følger efter hinanden, der for det enkelte menneske former den bestemte del af evigheden, den pågældende lever i.

Landmanden er opmærksom på dette, når han sår og dyrker jorden. For at få en rigelig høst må man så, når tiden er inde dertil, i jord, som *i forvejen* er beredt til det. De efterfølgende handlinger, vanding, rensning, og indhøstning må alle udføres i tide for at nå det bedste resultat. Det tidsmæssige er et alment princip for handling, hvoraf succes og fiasko kommer.

Et tidspunkt til ethvert formål.
De negative følger af mangel på påpasselighed med tiden er skarpt blevet udtrykt i en sætning, der er født af en stor verdenskrig: For få og for sent.
William Shakespeare udpegede både de positive og de negative sider af de tidsmæssige:
Menneskens anliggender er som et tidevand; hvis man tager affære ved flod, fører det til lykke, hvis det undlades, vil deres livs rejse være bundet til lavvande og ulykke.
Skrifterne er på ingen måde tavse om denne grundlæggende sandhed:
Alt har sin stund og hver en ting under himmelen sin tid: tid til at fødes og tid til at dø, tid til at plante og tid til at rydde, tid til at dræbe og tid til at læge, tid til at nedrive og tid til at opbygge, tid til at græde og tid til at le, tid til at sørge og tid til at danse,... tid til at elske og tid til at hade, tid til krig og tid til fred. (Prædikerens Bog 3:1-4, 8.)
Menneskesønnen selv fremhævede det yderligere: „Men søg først Guds rige og hans retfærdighed." Han lovede, at hvis man gjorde det, „så skal alt det andet (mad drikke og klæder) gives jer i tilgift." (Matt. 6:33.)
Princippet om det tidsmæssige spillede endog ind ved drøftelserne i det store råd i himlen, før verden var:
...Vi vil gå ned, thi der er rum der, og vi vil tage af disse materialer og danne en jord, hvorpå disse kan bo. Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem.
Og de der består deres første prøvestand, skal gives mere , og de, der ikke består deres første prøvestand, skal ikke få herlighed i samme rige som de, der består deres første prøvestand; og de, der består deres anden prøvestand, skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed. (Abraham 3:24-26.)

At skulle gives mere.
I mormon-terminologien menes der med menneskets „første prøvestand" menneskets førjordiske tilværelse, og med „den anden prøvestand" menes livet på jorden. Det er klart, at vi for at have holdt vor første prøvestand må have imødekommet visse krav i den periode, der kaldes den første prøvestand. Erindringen om, hvilke krav det var, ja al erindring om selve den førjordiske tilværelse er blevet frataget os, utvivlsomt i den vise hensigt at iværksætte den grundige prøve, som finder sted i jordelivet. Men i almindelig forstand kan vi være sikre på, at den omfattende prøve, vi der mødte, var en prøve på selvdisciplin for at afgøre vor evne og vilje til at holde os i harmoni med og lydige mod den guddommelige vilje uden at være tvunget til det. Vi måtte kunne beherske en stor lektie der, før vi blev egnet til at „gives mere" og gå ind i „den anden prøvestand." Det er ikke ulig dette at gøre sig fortjent til en universitetsgrad: arbejdet må gøres *først.*

At vi er kommet ind i den „anden prøvestand" er bevis på, at vi har passeret de „prøver", der krævedes i den første prøvestand, med tilfredsstillende succes til, at vi kunne „gives mere". Vor belønning er det fysiske legeme, som ved fødslen er blevet åndens hjem, åndens tempel, og som sætter ånden i stand til at gøre noget, som førhen havde ligget uden for dens kunnen.
I dødeligheden er der flere prøver. Ikke blot må ånden lære at bruge det fysiske legeme, den må opnå fuldstændig kontrol og herredømme over legemet *i åndelige hensigter-* de samme høje hensigter, der fandtes i den førjordiske tilværelse prøve, da ånden var uden for det fysiske legeme. Først når disse Gud-lignende hensigter er kommet til at dominere ånden og det fysiske legeme, som den huses i, vil vi have holdt den anden prøvestand og være egnet til at „tildeles herlighed i al evighed."

Mand og kvinde.
I denne åndens kamp for at få kontrol over det fysiske er der ikke nogen mere universel, ingen mere betydningsfuld prøve end forholdet mellem kønnene. Dette forhold vedrører og indvirker på selve livets kildevæld, selve racens fortsættelse. Svarende til kyskhedslovens betydning kan det, hvis det mislykkes for een at holde den, betyde, at man kastes ned i fornedrelsens dybeste afgrund, hvorimod overholdelse af den kan hæve een til den højeste grad af evig herlighed.
Selvom enhver form for ægteskab kan og bør være agtværdig i Guds øjne som kendemærket på det anstændige, fortrolige, forhold mellem mand og kvinde, er det loven om det celestiale ægteskab, som er eksperimentet, der fører til den højeste belønning — det store privilegium at „tildeles herlighed i al evighed." Dette *kan* opnås, for de som forstår det, og hvem ville ikke ønske sig det?
Men reglerne må overholdes; pagterne skal indgås *i tide* — til deres rette tid. *Senere er for sent.*
Og hvad den nye og evige pagt angår, da blev den indstiftet for min herligheds fylde, og den, der modtager en fylde deraf, må og skal overholde loven, ellers vil han blive fordømt, siger Gud Herren. (L & P 132:6)
Den tidsperiode, hvor man skal opnå at få åndeligt herredømme over det jordiske legemes lyst og begær, er den tid, da vi lever her på jorden. Derfor må mand og kvinde for at gøre sig fortjent til fremgang indgå og holde fast ved denne celestiale pagt, medens de lever her på jorden, for,
...Når de ... er ude af verden, da tager de hverken til ægte eller bortgiftes, men er som engle i himlen, hvilke engle er tjenende ånder, som betjener dem, som er værdigere til en langt større, ja, en overmåde stor og evig herlighed. (L & P 132:16.)
Det celestiale ægteskabs pagt skal således indgås i jordelivet. Det er ikke vanskeligt at få øje på nogle af årsagerne til, at det må være sådan.

Det fysiske legeme får man i jordelivet, den „anden prøvestand." Selve formålet med den anden prøvestand er at give ånden mulighed for at disciplinere og optræne legemet til at være for evigt et nyttigt og uadskilleligt redskab til åndens fortsatte fremgang. Det er på åndens område, at væksten kan fortsætte, ikke på kødets område. Som Johannes siger: „Det er Ånden, som gør levende, Kødet gavner intet..." (Joh. 6:63.) Derfor afgøres udstrækningen af ens fremgang i evighederne af den grad, hvori ens ånd opnår at få herredømme over kødet, og omvender det til åndelige formål. Skrifterne bekræfter, at alle Guds befalinger er åndelige, og ikke timelige. (Se L & P 29:34,35.)

Der findes ikke noget bedre værksted til udvikling af åndelig kontrol og ægte kærlighed og e*enhed*, hvilke er afgørende bestanddele af det celestiale rige, end hjemmet, hvor forholdet mand-hustru og forældre-børn råder.

Et ægteskab som indgås i Herrens Hus „for tid og al evighed" giver det uudslettelige stempel, at de der indgår en såden pagt, *i tide* har vist deres værdighed og *i tide* har tilkendegivet deres villighed til at holde denne store lov. Der står for dem kun tilbage, at de skal fortsætte trofast, og de „tildeles herlighed i al evighed."

Fællesrecitation d. 4. oktober 1970

De to skriftsteder bør læres udenad i løbet af september måned af eleverne i kursus 14 og 16. Hver klasse reciterer et skriftsted ved søndagens forprogram fastesøndag.

KURSUS 14:

„Det undrer mig, at I så hurtigt lader jer drage bort fra ham, som kaldte jer ved Kristi nåde, hen til et anderledes evangelium,
som ikke er et evangelium; det er kun nogle, der forvirrer jer og gerne vil forvanske Kristi evangelium.
Men selv om vi eller en engel fra Himmelen forkyndte jer evangeliet i strid med det, vi har forkyndt jer — forbandet være han!" (Galat. 1:6-8.)
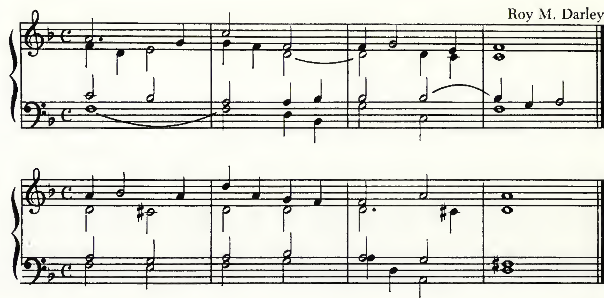
KURSUS 16:

„Thi fordi døden er kommet ved et menneske, er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske.
Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus." (1. Kor. 15:21, 22.)

Nadververs

Seniorsøndagsskolen:
„... Vælg i dag, hvem I vil tjene, ... Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren." (Josua 24:15.)

Juniorsøndagsskolen:
„... Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud." (Matthæus 5:8.)

AF Dr. JOHN W. BENNION

Mormons Bogs perspektiver om

Mange medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige nyder godt af en levestandard, der ikke har noget sidestykke i menneskenes historie.

Selv de, der er forholdsvis fattige efter moderne målestok, ville synes rige og fulde af velstand målt efter tidligere generationers standarder.

Historien lærer os, at økonomiske vilkår sommetider ændrer sig i hast. Ingen ved, hvor længe denne periode med almindelig velstand vil vare. Hvorom alting er, så er vi underlagt nogle af de samme fristelser, som tidligere generationer stod ansigt til ansigt med i tider med materiel fremgang. Mormons Bog er en rig informationskilde som fortæller om den splittende indflydelse som fremgang og velstand kan have i det menneskelige liv. Nephiternes og lamaniternes oplevelser burde få os til at standse vor optælling af materielle goder og velsignelser. Selve ordet velsignelse burde i sandhed benyttes forsigtigt, for hvis ikke mennesker er på vagt overfor farerne, kan fremgang blive til en forbandelse og føre til moralsk og åndeligt forfald. Detter er en af Mormons Bogs store lektier.

Som så meget andet, kan materiel overflod ophøje livet. Ja, det er endda muligt både at være rig og retfærdig, men det skjulte fordærv, der ligger i overflod, er stort nok til at berettige vor omhyggelige opmærksomhed. En analyse af de erfaringer, som nephiterne gjorde med hensyn til materiel fremgang, afslører flere fristelser, som de ofte bukkede under for, fristelser, der også er tilstede i vor tid.

Materiel fremgang får ofte mennesker til at være forfængelige og selvretfærdige. Mennesker fristes til at være stolte af deres rigdom og af sig selv på grund af deres besiddelser. Denne tendens var kendt blandt nephiterne få år før Kristi fødsel.

„Og det to og halvtredsinstyvende år endte også i fred med undtagelse af den store stolthed, der var kommet ind i folkets hjerte på grund af deres store rigdomme og deres fremgang i landet; og den blev større fra dag til dag." (Hel. 3:36).

I sig selv og af sig selv øger fremgang ikke et menneskes karakter; der er intet forhold mellem et menneskes materielle besiddelser og hans sjæls ædelhed. Ikke desto mindre er det som om materiel fremgang er tilbøjelig til at få mennesker til at føle sig overlegne, og på den måde forvrænger de deres syn på sig selv.

Nært beslægtet med fristelsen til at være stolt er den tendens, som folk, der har materiel fremgang, har til at føle sig selv nok i forhold til Gud. Materiel overflod kan skabe en falsk følelse af sikkerhed og herredømme, og få mennesker til at føle, at de ikke har noget behov for guddommelig styrelse og hjælp. De mister deres følelse af taknemmelighed og afhængighed overfor Herren.

„Ja, vi kan se, at på samme tid, som han velsigner sit folk ved at formere deres markers afgrøde, deres flokke og hjorde, deres guld og sølv og allehånde kostbare ting og kunstgenstande og bevarer deres liv og udfrier dem af deres fjenders hånd og blødgør fjenders hjerter, så de ikke vil erklære krig mod dem, og endelig gør alt for folkets velfærd og lykke, se, da på samme tid forhærder de deres hjerter og glemmer Herren, deres Gud, og træder den Hellige under fode — og dette på grund af deres medgang og store held. (Hel. 12:2).

En dyb fornemmelse af slægtskab med Gud og en følelse af behov for Hans hjælp er selve essensen ved åndelighed. Desværre har materiel overflod en tendens til at frembringe en fornemmelse af at være sig selv nok. Så illusorisk det end må være, kan det tære på vor modtagelighed overfor åndelige ting. Samuel erkendte og påpegede denne omstændighed overfor nephiterne:

„I erindrer ikke Herren jeres Gud, i de ting, han har velsignet jer med, men I erindrer altid jeres ridomme, men I takker ikke jeres Gud for dem, og jeres hjerter er ikke henvendt til Herren, men svulmer af megen stolthed, så at I praler og hengiver jer til megen hovmod, misundelse, strid, ondskab, forfølgelse, mord og alle former for ugudelighed." (Hel. 13:22).

Selvom det er sådan, at mange mennesker er i stand til at bibeholde ja endda styrke deres tro, medens de lever under omstændigheder med materiel overflod, er slægtskabet mellem fremgang og tabet af tro kun alt for almindeligt til at man må ignorere det. Nephiternes historie viser et foruroligende mønster. Med tro og flid arbejder en generation hårdt på at tjene Herren og på at sørge for sig selv. Deres anstrengelser velsignes, og de får hurtigt materiel fremgang. Men deres arbejdes frugter får dem til at føle sig stolte, forfængelige og sig

velstand

selv nok, og snart begynder de at miste selve den tro, der hjalp dem med at få fremgang i første instans. Sommetider finder denne process sted i løbet af en generation. Andre gange er det den anden eller tredie generation, der bukker under for fristelserne som følger med materiel overflod.

En tredie fare, som findes ved materiel overflod, er tendensen hos den fremgangsrige til at blive ufølsom og uimodtagelig overfor menneskelig nød og lidelse. I tider med almindelig fremgang, hvad enten det er i vore dage eller på Mormon's Bogs tid, er det ikke alle, der har del i denne overflod. Der er altid nogle, som, af en eller anden grund, behøver hjælp. Mormons Bog giver mange eksempler på den tærende indflydelse finansiel fremgang har på sådanne dyder som indlevelse, sympati, medfølelse og uselviskhed. Materielle besiddelser og materielt velvære kan være årsag til, at vi mister vor evne til at identificere os med og være modtagelig overfor dem, som ikke deler velsignelserne, på en hjælpsom måde. Alma så denne tendens blandt sit folk.

„Ja, han så den store ulighed blandt befolkningen, nogle var oplæste i stolthed og ringeagtede andre og vendte ryggen til den nødlidende og den nøgne og dem, der var sultne og tørstige, syge og besværede." (Alma. 4:12).

Evnen til omsorgsfuldt at sætte sig ind i menneskelig nød og ledelse er noget fundamentalt i Jesu Kristi Evangelium. Ingenting kan fyldestgørende sættes i stedet for mangelen af dette. Ved enden af sit liv, indså Moroni, at fremtidige generationer, måske inklusive vor, ville komme til at leve under omstændigheder, hvor der herskede stor overflod. Han forudså også, at disse omstændigheder ville blive årsag til, at nogle ville miste deres følsomhed overfor menneskelig nød, som det skete blandt nephiterne. Hans beskrivelse af fremtidige generationer burde have en appellerende indflydelse på vor egen fremgangsrige generation.

„Thi se, I elsker penge og jeres gods, jeres fine klæder og udsmykningen i jeres kirker mere, end I elsker de fattige og nødlidende, de syge og de lidende.

Hvorfor smykker I jer med det, som ikke har noget liv, og lader dig de hungrige, nødlidende, nøgne og syge og bekymrede gå forbi jer uden at skænke dem nogen tanke?" (Mormon 8:37-39).

Enhver fremgangsrig generation er underlagt de samme fristelser, som tidligere underminerede moralen og det åndelige liv hos nephiterne. Materiel overflod kan — og vil også — resultere i et materielt syn på livet. Nephiternes historie lader en stor advarsel lyde til os om at være på vagt overfor materialismens listige tendenser. Tiende- og offerprincipperne kan betragtes som en bremse for materialisme. Når vi regelmæssigt giver ti procent af vor indtægt i tiende og desuden husker at betale til Kirkens opbygning, missionsarbejdet og de fattige iblandt os, og hjælpe dem med at blive i stand til at klare sig selv, hvor det er muligt, så kan disse vaner hjælpe os til at bibeholde det rette perspektiv med hensyn til de materielle værdier. Foruden at tilføre livet den komfort, der må siges at være rimelig, burde vi betragte de materielle værdier som en hjælp til at fremelske og fostre moralske, åndelige, intellektuelle og sociale værdier.

Betalingen af tiende og offergaver lærer os at anvende en del af vore materielle midler til formål, der ligger udover vor egen materielle fremgang og velstand. Hvis vi betaler tiende i den rette ånd, vil vi lære at anvende vore midler i arbejdet med at understøtte andre værdier end dem, der udelukkende giver materielle resultater. Penge, der anvendes til at uddanne en missionær, god musik, uddannelsesrejser, værdigt trængende til et offentligt embede eller velgørenhed er i sandhed mere i harmoni med Evangeliet end en endeløs jagt efter materielle goder og overfladiske fornøjelser, der er uden liv.

Verden af i dag ved meget om fremgang både for lykke og velstand. Det gode liv, som det f. eks. fortolkes igennem annoncer, består i at øge de materielle goder og besiddelser og i nydelsen af de fysiske fornøjelser. Udbredt forvirring, pille-misbrug og skilsmisser demonstrerer vor generations sårbarhed overfor farerne ved materiel fremgang. Jesu Kristi Evangelium og lektierne fra Mormons Bog er en magtfuld modgift mod vore dages materialisme, hvis vi blot vil lytte til advarslerne og formaningerne fra Herren: „Tragt ikke efter rigdom, men efter visdom, og se, Guds hemmeligheder skal blive udfoldet for jer, og da vil I være rige. Se, den, der ejer det evige liv, er rig". (L&P 6:7).

BLAINE N. LEE

Planlagte

Et bestandigt problem i klasseværelset angår elevernes dårlige opførsel og udøvelsen af disciplin i forsøget på at standse eller ændre den dårlige opførsel. Ofte tages myndighed, trusler og fysiske forholdsregler i anvendelse for at bremse den elev, der opfører sig dårligt, og for at opretholde orden i klassen. Som de fleste lærere, der har brugt disse metoder, ved, giver denne fremgangsmåde øjeblikkelige resultater: Hvis en elev, der har forstyrret lektien, fjernes fra klassen, ophører den forstyrrelse almindeligvis, som han har forårsaget. Fordi denne fremgangsmåde bringer en sådan øjeblikkelig ændring i klassen, tager man gerne sin tilflugt til den. Imidlertid sker det ikke så sjældent, at den pågældende elev vil opføre sig på den samme forstyrrende måde næste gang han er i klassen.

Fordi denne fremgangsmåde bringer øjeblikkelige resultater og kun kræver ringe ekstra anstrengelse, er den fristende. Men hvis den kun sikrer nogle få minutters orden i klassen og i bedste fald kun fremkalder en midlertidig ændring i opførslen, hvor megen værdi har den så i virkeligheden? Rækker Deres bekymring for den elev, der opfører sig dårligt, også ud over klassetiden i Søndagsskolen?

Mange årsager til dårlig opførsel

Der er mange årsager til, at elever opfører sig dårligt. I enhver situation, hvor en elev modtager belæring, selv om det sker på den mest ideele måde, kan en eller anden have en undskylding for at opføre sig dårligt. Årsagerne dertil kan være knyttet af tre ting: læreren, omgivelserne og eleven selv. Læreren kan være uforberedt, nervøs, uerfaren eller mangle ånden. Klasseværelset kan være overfyldt, for koldt eller for varmt; forsyningerne kan være utilstrækkelige; måske er der andre elever, der snakker, eller lektiematerialet ikke på sin plads. Eleven selv er måske sulten, træt, ked af det, uinteresseret, kritisk, støjende eller måske endda faldet i søvn.

Der er bestemt ikke nogen af disse betingelser, der bidrager til en begejstret tillæring. Men tillæring har fundet sted, selvom een eller mange af disse betingelser har hersket, når *eleven* har påtaget sig en del af ansvaret for tillæringen. Hvad enten der er forstyrrende omstændigheder eller ej, er hver enkelt alligevel ansvarlig for sin opførsel.

Ansvar og valg — et evigt princip

Wilford Woodruff fremsatte disse udtalelser, som nærmere uddybede det ansvar, som hver enkelt af os har:

Handlefrihed og direkte individuel ansvarlighed over for Gud er blandt grundpillerne i vor Kirkes lære.[1]

Med hensyn til den menneskelige families rettigheder vil jeg gerne sige, at Gud har givet individuel handlefrihed til alle sine børn i denne forvaltning, ligesom Han gav den til alle sine børn i tidligere forvaltninger. Denne handlefrihed har altid været menneskets arv under Guds herredømme og regering . . . I kraft af denne handlefrihed er I og jeg gjort til ansvarlige væsener, ansvarlige for den kurs, vi følger, det liv vi lever, de gerninger, vi gør i legemet.[2]

Vi er således alle ansvarlige for „de gerninger, vi gør." At acceptere ansvaret for vore handlinger betyder også at acceptere følgerne af vore handlinger. Den evige lov er af en sådan beskaffenhed, at vi må tage følgerne af vore handlinger, uanset om vi ønsker dem eller ej; derfor er det til vor fordel at erkende denne proces, når vi vælger at handle på en bestemt måde. For hver lov, der brydes, „gør retfærdigheden krav på mennesket og fuldbyrder loven." (Alma 42:22.) Og enhver lov, der holdes, medfører en velsignelse, for „der er en lov, uigenkaldeligt fastsat i himlen før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede." (L & p 130:20.)

Denne verdens naturlove kan sammlignes hermed. Hvis vi spiser for meget, tager vi på i vægt. Hvis vi springer ud over en stejl skrænt, falder vi. Hvis vi ikke trækker vejret, dør vi. Alle disse konsekvenser følger en krænkelse af eller en overholdelse af livets naturlove.

På samme måde modtager vi, eftersom vor opførsel er i overensstemmelse med eller krænker Guds love, blot lønnen.

Uretfærdigt herredømme og hvordan man undgår det

Hvad har dette at gøre med Søndagsskole og disciplin? Vi har omtalt en almindelig måde at løse opførselsproblemer på i klassen — nemlig den måde, der går ud på

konsekvenser

at fjerne eller skræmme eleven. Denne fremgangsmåde minder svagt om en anden fremgangsmåde, der kom til udtryk ved rådet i himlen, før jorden blev skabt. Satan præsenterede den plan, efter hvilken man kunne kontrollere dårlig opførsel, og som var meget enkel — dårlig opførsel ville ikke blive tilladt. Herren fremkom med en anden mulighed, hvorefter menneskets handlefrihed ville blive bevaret, og som ville tillade dårlig opførsel, hvis vi mennesker valgte at handle på den måde. Idag må de, der har fået myndighed i nogen som helst udstrækning, afgøre hvilken af disse to planer, der skal danne basis for deres påvirkning af andre. Den ene plan byder på mulighed for at lære, derved at vi modtager konsekvensene af vore valg; den anden opstiller kunstige konsekvenser og tillader ikke nogen udøvelse af handlefrihed. Hvilken af disse to planer følger en lærer, når han siger til eleven: „Sid stille, ellers tager jeg dig med ned til grenspræsidenten" eller „Jeg har sagt til dig, at du ikke må snakke i min klasse — forsvind!"?

Der er en anden fremgangsmåde, der er tilgængelig for den lærer, der vil støtte elevernes handlefrihed. Denne fremgangsmåde forudsætter, at læreren gerne vil påvirke sine elever på to måder:

For det første vil han gerne hjælpe elevernes til at få øjnene op for de naturlige konsekvenser af alle former for opførsel i klassen. Den kloge lærer vil hjælpe sine elever at forstå, hvordan deres opførsel påvirker både dem selv og resten af klassen. Hvis en elev er opmærksom, vil han høre. Hvis han deltager, vil han sandsynligvis lære noget. Hvis han forstyrrer andre, vil hele klassen have svært ved at lære noget. Hvis han ikke lærer Evangeliet at kende, vil han muligvis blive berøvet andre muligheder i fremtiden, som f. eks. at gå på mission eller at blive lærer.

For det andet vil læren give eleverne mulighed for at vælge en passende opførsel. Med „passende" mener vi en opførsel, der bringer de konsekvenser med sig, som hver enkelt elev i virkeligheden ønsker. Man kan give eleverne denne mulighed ved f. eks. at lade dem etablere deres egne klassestandarder. De kan afgøre, hvad de virkelig ønsker, og hvad de skal gøre for at opnå det. Når nogle elever vælger ikke at følge klassens standarder, fungerer læreren som en vejleder, der skal hjælpe dem at få øjnene op for de konsekvenser, de også har valgt ved den måde, de har opført sig på.

Lad os f. eks. antage, at klassen bestemmer, at de gerne vil lære Evangeliet at kende. For at lære Evangeliet at kende må de overvære Søndagsskolen, deltage i lektierne og ikke forstyrre andre. Hvis en elev forstyrrer, er der ingen, der kan lære. Derfor bestemmer klassen, at hvis en eller anden bestandigt forstyrrer klassen, skal to af klassens medlemmer tale med vedkommende uden for klassetiden, for at de kan forklare ham eller hende, hvordan undervisningen påvirkes. Dette er konsekvensen. (En mere alvorlig konsekvens kan fastsættes for forstyrrende opførsel, som varer ved.) Eleverne har udøvet deres handlefrihed på tre måder: De har planlagt, hvad de ønskede at få ud af Søndagsskolen, de har planlagt bestemte metoder, hvorefter klassen kan kontrolleres, og de har alle accepteret et sæt klassestandarder. I de følgende uger kan en elev vælge at forstyrre klassen og dermed modtage de konsekvenser, som han ellerede har erkendt og fastlagt. Hvis eleven så beslutter sig til, at han i virkeligheden ikke ønsker disse konsekvenser, kan læreren hjælpe ham med at planlægge det således, at den dårlige opførsel ikke vil gentage sig. Under dette vil der ikke blive anvendt frygt eller trusler, men læreren vil „udvise større kærlighed mod ham . . . at han (eleven) ikke skal betragte dig som sin fjende." (L & P 121:43.)

Virkelig undervisning — et kærlighedsarbejde

Det ovenfor skitserede er een fremgangsmade, som man kan bruge i arbejdet mod den dårlige opførsel i klassen. Det er ikke hensigten at åbenbare en hurtig og let universalløsning på alle problemer i klassen, men at foreslå en indstilling og give en orientering, som kan underbygge en elevs frihed og føre til mere effektiv tillæring. For at kunne arbejde effektivt må en lærers omhu og bekymring for den enkelte elev være mere end blot ord — den må kunne føles af eleven. Dette kræver muligvis mere tid, mere anstrengelse, mere overvejelse og forberedelse; men det er elevernes sjæle, der står på spil, og af hvor stor værdi er ikke bare een sjæl!

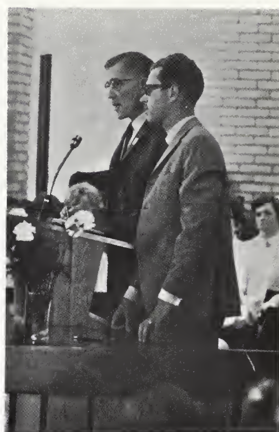
1 Wilford Woodruff, Millenial Star, 52:34, 12. december 1889.
2 Wilford Woodruff, Millenial Star, 51:642, 1. September 1889.
3 Se L&P 18:10.

M
For
Mormon
Thanks
Welcome
Welcome

Indvielse af kirken på Maglegårds allé

„En uforglemmelig oplevelse..." Dette var en sætning, som gang på gang blev gentaget under de to dages begivenheder i forbindelse med indvielsen af kirken på Maglegårds allé i Søborg ved København den 14. juni, 120 års-dagen for de første missionærers ankomst til Danmark. Mange bidrog til at denne særlige anledning blev en stor succes: tilberedningen af mad og forfriskninger, sang, dans, taler og anden underholdning. Også præsident og søster Pehrson bidrog til forberedelserne med deres velkendte, hjemmelavede frugtdrik og rootbeer. Fint udførte programmer, danske sangbøger og forskellige mærker var trykt af Distributions Centret og forskellige medlemmer og blev solgt og udstillet ved festen.

Festlighederne begyndte lørdag den 13. juni. Klokken 19.30 samledes den største gruppe Sidste Dages Hellige, der nogensinde har været samlet på en gang, repræsenterende hele Danmark, i den store festsal, glade og med stor forventning. Særlige gæster var præsident S. Dilworth Young og søster Young, Karl G. Lagerberg fra Kirkens kontor i Frankfurt samt søster Lagerberg, og naturligvis missionspræsident Paul L. Pehrson og søster Pehrson. Der blev solgt pakker med smørrebrød samt forfriskninger, og der var underholdning i form af folkedans, sange, sketches etc. fra alle grene i missionen. Festen var en strålende succes, en aften som alle var glade for.

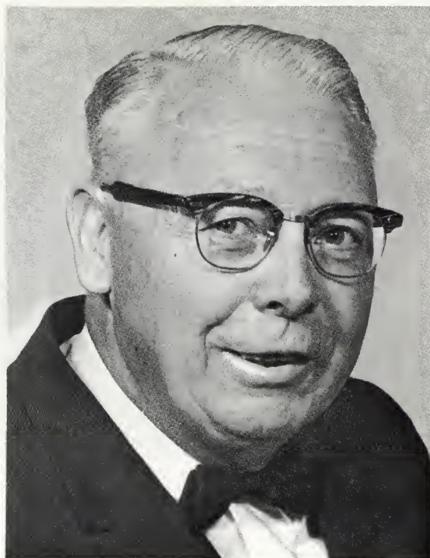
Den næste morgen, søndag den 14. juni, gav os en dyb foståelse og åndelig vækkelse med hensyn til vort medlemskab i Kirken. kl. 8.30 begyndte Præstedømmets møde med præsident S. Dilworth Young som hovedtaler, og samtidg var der et møde for søstrene med søster Hulda Young som hovedtaler. En stor gruppe af Præstedømmets medlemmer og søstrene i Kirken overværede de respektive møder.

Konferencens første hovedmøde begyndte kl. 10 under præsidium af præsident Young og under ledelse af grenspræsidenten for Nordre Gren, broder Hans Billeskov Jansen. Imellem talerne sang Primary-børnene forskellige sange. Efter en spisepause, som søskende benyttede til at forny gamle venskaber og lære nye venner at kende, begyndte konferencens andet hovedmøde. Dette møde var det særlige indvielsesmøde, hvor præsident Young, som er præsident for De Halvfjerds' Første Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, indviede kirken og opsendte en særlig velsignelse over medlemmerne og bygningen.

En stolt gruppe Hellige rejste hjem til deres respektive grene efter en yderst værdifuld og frydefuld oplevelse. De Hellige i Danmark vil altid huske den glade og åndelige fryd de oplevede, da de fejrede Kirkens 120 års jubilæum i dette velsignede land, Danmark, tillige med den særlige indvielseshøjtidelighed for den nye kirke på Maglegårds allé.

Ældste Don Hartman

Fra Missionens Præsidentskab

Kære søskende!
Hvilken vidunderlig verden vi lever i, og hvor vidunderligt er det ikke at være en Sidste Dages Hellig! Jeg er så stolt af jer alle.
Det er vidunderligt at være jeres missionspræsident og besøge jer fra tid til anden. Jeg gætter på, at jeg er det lykkeligste menneske i hele verden.
Herren har været så god mod os alle. Vi har fået store velsignelser, flere end vi nogensinde kan forstå. Vi har alle nok at spise, godt tøj at tage på. Nogle af os har bil — vi har alle et godt sted at bo. Vi har dejlige familier, gode børn, vidunderlige mødre og fædre, som tager sig af dem. Endnu engang siger jeg: Vi har det godt.
Vi har gode, rene, fine kirkebygninger at mødes i — gode venner, som vi elsker at træffe og udveksle tanker med. Ja, vort kammeratskab i Danmark er bemærkelsesværdigt.
For nogle måneder siden tilbragte søster Pehrson og jeg nogle vidunderlige dage ved Festinord, og atter frydede det mig at se Kirkens vidunderlige unge. I ville også have været stolte over dem, medens de legede, spillede, dansede, løb, sprang, sang, talte, bad og bar vidnesbyrd for hinanden om den rette måde at leve på og om det sande Evangelium. Hvilken vidunderlig begivenhed! — Og alle disse unge mennesker rejste hjem lykkelige og glade og med kærlighed til Herren.
En anden stor velsignelse er Templet, og i sommer har mange af vore Hellige været i Templet og er blevet velsignet ved det arbejde de har udført der.
Det er vanskeligt at forstå, hvor mange velsignelser vi virkelig har, før vi tager os tid til at tænke over det.
Nu har vi den store velsignelse at skulle bygge tre nye kirkebygninger i Danmark, vi begynder med en i Fredericia i denne måned, en næste forår i Nordsjælland, og en i 1971 om erfteråret i Aalborg. Gud velsigne jer alle, fordi I giver jeres tid, jeres penge og jeres ånd til denne store velsignelse. — Det er en velsignelse at give — det er en velsignelse at arbejde — det er en velsignelse at være en Sidste Dages Hellig.
Lad mig fortælle jer, hvad den største velsignelse af alle er — den velsignelse er jeres lejlighed til at tjene — til at tjene hvem? Først jeres egen familie, dernæst Gud og Kirken, jeres arbejdsgiver hvor I arbejder, jeres land, jeres næste, drengen uden en fader, pigen uden en moder, de usikre, de lamme, de ældre mennesker, som har brug for jer og jeres kærlighed, de unge som trænger til råd og vejledning og forståelse, de som er langt nede og næsten slået ud, men som på grund af jeres store omsorg og arbejde kommer på fode igen.
Lad os gøre verden til en bedre verden, fordi vi er villige til at tjene — vor Gud, vore medmennesker og derved frelse os selv.

Paul L. Pehrson,
missionspræsident

Missionærafløsninger
Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:
10. juni:
Stephen T. Shiffgen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Nykøbing F.
Thomas R. Burt far Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Nykøbing F.
18. juni:
A. Bruce Christensen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsidenten.
Thomas Hughes fra Mesquite, Nevada, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsidenten.
Eda Young fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Randers.
23. juni:
Mark B. Thompson fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Odense.
25. juni:
Douglas J. Wood fra Spanish Fork, Utah, efter sidst at have arbejdet i Rødovre.
R. Bruce Woodruff fra Grassey Lake, Alberta, Canada, efter sidst at have arbejdet i Odense.
Merlin G. Jensen fra Barnwell, Alberta, Canada, efter sidst at have arbejdet i Herlev.
28. juni:
Philipp O. Anderson fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet på Amager.
25. juni:
David G. Harlow fra Provo, Utah, efter sidst at have arbejdet i Vejle.

Fødselsdage
Vi siger til lykke til følgende søskende:
Fanny Jacobsen, Offenbachsvej 14, København, 85 år den 6. oktober.
Dagny Marie Olesen, Vejle, 60 år den 6. oktober.
Holger Emil Pedersen, Københaven Nordre Gren, 65 år den 7. oktober.
Nielsine Kristine Nielsen, Horsens, 75 år den 7. oktober.
Lydia Olsen, Aalborg, 60 år den 7. oktober.
Christa Jensen, Frederikshavn, 65 år den 21. oktober.
Laura Lohfert, Haderslev, 70 år den 21. oktober.
Kirstine Jensine Kristiane Hartvigsen, København Nordre Gren, 65 år den 24. oktober.
Christina Laurine Hansen, Randers, 80 år den 26. oktober.
Ane Marie Kristensen, København, 80 år den 31. oktober.

Ordinationer:
Silkeborg:
25. januar:
Karl Peter Kristian Bruun ordineret til ældste af broder Verner Buur.
Skive:
31. maj:
Poul Gade ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.

Velsignelse:
København Gren:
21. juni:
Preben og Marie Louise Devantier Jensens datter, **Katja Devantier Jensen,** velsignet af sin fader.

Dåb:
Skive:
18. april:
Stig Haack Pedersen, døbt af ældste Larry H. Gardner, håndspålæggelse ved ældste Darrell Benson.
Kirsten Mortensen Nielsen, døbt af ældste Tom Crandall, håndspålæggelse ved ældste John C. Houston.

Ny rådgiver til missionspræsidenten

Den 14. juni blev broder *Henning Kiilerich Frederiksen* kaldet og opretholdt som rådgiver til missionspræsident Paul L. Pehrson.

Broder Frederiksen er født den 18. april 1934 og blev døbt i Kirken den 15. oktober 1960. Han har beklødt mange forskellige stillinger i Kirken, bl.a. to gange i grenspræsidentskabet i Herning Gren, 6 år som forstander for G.U.F. i Jylland Distrikt, rådgiver for distriktspræsidenten i Nordjylland Distrikt og sidst som distriktspræsident i Nordjylland Distrikt.

Broder Frederiksen er gift med Sonja Klemmensen Frederiksen og de har tre sønner på henholdsvis 3, 6 og 8 år. I det civile liv er han kontorfuldmægtig ved Atomenergiforsøgsanlægget Risø's administration.

Vi beder Gud velsigne præsident Frederiksen i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham!

1. udgave af Mormons Bog

Har du en Mormons Bog, 1. udgave fra 1851, eller kender du nogen, som har en? I så fald bedes du sætte dig i forbindelse med missionspræsident Paul L. Pehrson, som er meget interesseret i at skaffe sig en og vil betale en god pris for den.

Skriv til Missionspræsident Paul L. Pehrson, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F.

Hvis vi ikke ændrer retning

AF RICHARD L. EVANS

Der er en enkel læresætning, der siger: „En ret linie er den korteste afstand mellem to punkter." Der er en anden enkel påstand, som tilpasset lidt til vort øjeblikkelige formål i det væsentlige, siger: „Hvis vi ikke ændrer retning, vil vi komme til det sted, hvor vi er på vej hen." Dette kan anvendes på det enkelte menneske, på forretningsforetagender, på samfund, på lande. Hvis vi ikke ændrer retning, vil vi komme til det sted, hvor vi er på vej hen. Hvis vi f. eks. stifter mere og mere gæld, vil vi fortsætte med at komme til at skylde mere og mere — medmindre vi ændrer retning. Hvis vi foretager os noget, som er skadeligt for vort helbred eller vor lykke, vil det, hvis vi ikke ændrer retning, ende med, at vi får et dårligt helbred og bliver ulykkelige. Hvis vort forhold til vore kære er ved at forværres, hvis vi bevæger os henimod mindre lykke i ægteskabet, mindre lykke i hjemmet, bør vi oprigtigt granske os selv for at finde ud af, hvilken rolle, vi spiller i denne proces, der ligesom får det til at gå ned ad bakke, før vi bringer sorg ind i vort og vore kæres liv. Hvis vi gør noget forkert, hvis vi giver os af med at være uærlige i det små, tager noget, der tilhører andre og ikke os, bryder loven, undlader at være helt sanddru eller ærlig, undlader at bestræbe os på at gøre vore daglige pligter — hvis vi konstant bevæger os ad sådanne veje, vil vi komme der til, hvor de fører. Hvis vi ikke påtager os besværet med at lære, studere og beskæftige os selv, vil vi komme hvorsomhelst, vi er på vej hen med mindre viden end vi burde have. Sommetider lever vi i det håb, at der skal ske noget, som vil føre os i anden retning. Og det kan være, at et eller andet udenforstående kan gøre det. Men selv om vi fik enhver mulighed, måtte der alligevel inden i os være en vilje til at lære, til at omvende os, at forbedre os. Man ændrer ved at ændre. Man omvender sig ved at tage afstand fra tidligere vaner — ændre retning og dreje ind på den rette vej. Hvis vi ikke ændrer retning, vil vi komme til det sted, hvor vi er på vej hen.

„Det talte ord" fra Temple Square, udsendt over KSL og The Columbia Broadcasting System, Januar 4. 1970. ○